

www.artrock.se

Sweden

ARTROCK

2012

ARTROCK.se

En årskrönika i pdf format.

2012 är snart till ända och nog gav den oss som vanligt en hel rad "goa" musikaliska minnen. Här presenteras ett urval från vår sida. Festivalerna fortsätter dra stora publikmassor och Garf's egna Slottsskogen Goes Progressive som var tillbaks på gamla arenan blev en lyckad tillställning, tack alla inblandade samt publik som också den verkade nöjd trots en del missar på "catering" sidan.

Som brukligt har vi på ArtRock presenterat mängder med recensioner och vad det verkar så inkommer allt mer riktiga cd/promos trots den nästan oändligt stora marknaden med nedladdningsvarianter. Spotify och liknande har fått en större plats bland gemene man som tyvärr ger banden själva knappt något tillbaks i form av inkomst om man bortser från reklamplats. Banden får nu alltmer förlita sig till turné och "merchandise" men det verkar också gynna oss älskare av livemusik, för nog finns det en allt större tillgång att välja mellan.

2013 inleds för oss som även tycker om lite hårdare musik med nya festivalen "Gothenburg sound festival" och som namnet antyder presenteras musik med det ökända soundet. Progressive eller artrockgenren kör också på den 23 januari och "Musikens Hus Goes Progressive" med David Jackson från Van Der Graaf Generator samt Alex Carpani Band, Glimmung och ARTS" vilket Göteborgs Artrockförenings är arrangör för. Andra Sverige-gig att se framemot är bl.a. Rush och Rogers Waters "The Wall". En annan personlig favorit är Pallas och ja Garf igen, välkomna alla till gratisfestivalen Slottsskogen Goes Progressive 2013.

Prog on från er webbmaster
Conny Myrberg

Klara band till

Slottsskogen Goes Progressiv 2013!

**PALLAS
RITUAL
VULKAN**

Dream Theater/Periphery "A Dramatic tour of events"

Hovet/Stockholm 25/1 2012

Text Sanna Vässmar Bild Jens Eklund-Jace:

Belysningen på hovet släcks och förbandet vid namn Periphery äntrar scenen med låten new groove. Periphery låter bitvis slående likt Meshuggah då de använder sig av mycket nedstämda gitarrer, mycket bending på bas och allmänt obekväma taktarter. De får positiv respons från publiken och det uppstår headbanging och rejält röj på parkettplatserna. Det var dock bara två låtar som var lite tyngre och Messhuggah-aktiga. Resten av låtarna var lite "pojkbandsmetal" med skönsång, elektroniska intron och lite enklare takter. Låten Buttersnips var riktigt bra då den lät som en metalballad, men med grova och tunga partier.

Riktigt duktiga killar som jag nog ska fortsätta lyssna på, men jag hade önskat lite mer tyngd då de faktiskt var tre gitarrister. Överlag riktigt bra.

Sedan kommer Dream Theater och startar med en film om medlemmarna i tecknad version på de tärningsformade bildskärmarna. De spelar sedan låten Bridges in the sky. En glad överraskning var att ljudet var riktigt bra, och faktiskt bättre än vad jag hade förväntat mig. Sångaren James LaBrie har en tendens att ibland sjunga lite falskt live, i alla fall vad man kan höra på vissa live cd.s. LaBrie sjöngkväll fantastiskt och det var under låten 6.00 som jag riktigt lade märke till hur bra ljudet var, då jag upplevde att de hade exakt samma sound och ljudbild som på det klassiska albumet Awake (1994). Speciellt trummorna har en atmosfärisk ljudbild som de här fick till riktigt bra.

Efter låtarna Build me up, Break me down och Surrounded får Mike Mangini visa vad han går för. Han spelar ett snabbt, nästan ettrigt och så fruktansvärt tight solo. Trots att det stora trumsetet, som ser ut att bestå av hundratals trummor, så tror jag inte att det var någon trumma som kom undan. Det var dubbla bas-kaggar, cymbaler högt och lågt, och de typiska minipukorna som sitter ovanför huvudet på honom. Han missade nog inte en enda. Det kan dock inte vara lätt att ersätta en sådan grym trummis som Mike Portnoy, som har varit med från allra första början. Blev ju besviken när han slutade och Portnoy i all ära men jag tyckte faktiskt att denna nya Mike var snäppet vassare.

Ungefär i mitten av konserten bryter de av de tunga, snabba, tekniska låtarna med två lite lugnare spår, där LaBrie och Jordan Rudess framför Wait for slee

Tycker detta är en mycket vacker låt och det var verkligen uppskattat att de spelade den lite långsammare än på skiva. De fortsätter det lite akustiska inslaget med låten Far from Heaven från det nyaste albumet. Sedan blir det fullt ös igen och de spelar Outcry, War inside my head, The test that stumped them all och On the backs of angels.

Sedan släcker de ner hela scenen. Endast en strålkastare lyser på Jordan Rudess som spelar ett vackert pianostycke som jag inte känner igen. Jag gissar att han improviserar tills han börjar spela introt till The spirit carries on. LaBrie berättar att det är en hyllning till de nära och kära som ej längre finns kvar och vars själ har passerat vidare. Låten drar igång och publiken jublar, tänder ljus med sina mobiler och cigarettändare. Detta är den absoluta bästa låten de har gjort tycker jag. James LaBrie sjunger som en gud och kan verkligen förmedla den starka texten. Det blir allsång och jag börjar få gåshud och känslorna väller. När då John Petrucci spelar sitt fantastiska gitarrsolo med sådan enorm känsla kan jag inte hålla tillbaka tårarna. Innebörden av denna låt skapar enorma känslor och detta att jag äntligen får se Dream Theater igen framkallar glädjetårar hos mig. Jag tänkte att inget kan slå detta ögonblick, denna lycka. Publiken jublar högt, så även jag.

Därefter spelar de nya låten Breaking all illusions, som låter som om den skulle kunna komma från albumet A change of seasons, eller någon av de tidigare skivorna som de gjorde på 90-talet. Jag såg detta som något positivt då de kunde ta fram sitt tidigare sound och göra en helt ny låt som ändå kändes klassisk och typiskt Dream Theater. Låten var igenkännlig på ett bra sätt utan att den kändes passé eller tråkig.

Sedan går de bara av scenen utan att tacka ordentligt. Det var drygt tänkte jag, men misstänkte och hoppades att de skulle spela ett extranummer. Jag hade rätt och det blev ingen mindre än Pull me under som fick avsluta kvällen. Jag sprang

ner från läktaren och ner till parketten för att få ta del av röjet och allsången tillsammans med dessa musiker i världsklass.

Om jag nu ska vara lite kritisk så tyckte jag att basen hördes lite för dåligt. John Myung hördes bättre i vissa partier, men ibland så glömde man av honom då han inte hördes tillräckligt. Det tyckte jag var synd eftersom att det var i första hand John Myungs unika spelsätt och goa stil på scenen som gjorde att jag började lyssna på Dream Theater. Myung har ju en cool och laid back stil som kanske kräver att man ska höra basen ordentligt för att man ska lägga märke till honom. Petitesseer så att säga, och jag tycker att denna konsert var den bästa liveupplevelsen på länge

Setlist:

1. Bridges in the sky
2. 6.00
3. Build me up, Break me down
4. Surrounded
5. The dark eternal night / Drum Solo
6. A Fortune in lies
7. Wait for sleep
8. Far from heaven
9. Outcry
10. War inside my head
11. The test that stumped them all
12. On the backs of angels
13. The spirit carries on
14. Breaking all illusions

15. Pull me under

Dream Theater - Hovet 25/1 - 2012

Three Seasons - Escape (7" Singel) (Transubstans Records)

Sida A: Escape

Sida B: Wood to Sand

Jag kan känna så här i efterhand att jag nog var lite för snål med mitt betyg till Three Seasons debut "Life's Road" (2011). Den har varit ett stadigt återkommande inslag i min stereo efter recensionens färdigställande och med tiden kommer vishet som man brukar säga. Albumet har helt klart vuxit till sig vilket alltid är ett gott betyg på att skivan är både riktigt bra samt kommer stå emot tidens tand. Hur vida sjutumssingeln "Escape", som nu har anlänt, härstammar från debutens material vet jag inte men bandet förnekar sig inte utan spinner vidare på sin jordnära och snygga retrorock. Precis som på debuten så är det svängigt men ändå med en upptäckarglädje där frihet under ansvar gäller i de jampartier som uppstår. A-sidan med titelspåret är precis så. Det vill säga ett skönt gung med ett starkt riff och den kittlande känslan av att inte veta exakt vilken väg musiken skall ta finns där hela tiden. Låten är skönt avslappnad med snygga sångarrangemang men det är aningen mindre orgel mot hur debutalbumet lät. Det tar dom dock igen med råge på b-sidan och låten "Wood to Sand". Låten inleds stillsamt med försiktig sång och pianoklink bland annat innan den efterhand växer till sig och förvandlas till ett snyggt jam. Denna låt som snurrar upp över sju minuter, är riktigt bra och har fort blivit en favorit hos mig med snyggt orgelspel som kärleksfullt kastar sig in i en duell med ett flythänt gitarrspel vilket ger låtens dess karaktär.

Det glädjer mig att bandets formkurva pekar uppåt vilket dom bevisar med denna två låtar "långa" singel. Dom har verkligen hittat det som gör sjuttioårsrocken så bra med gung, lagom yviga arrangemang och med rätt känsla. Dessutom har dom lyckats få till ett oerhört snyggt sound vilket bara bidrar än mer till helheten. Är du nyfiken på Three Seasons så är kanske debuten en bättre inkörsport men efter det så skall du plocka upp denna lilla godbit. Att sätta ett betyg på en tvåspårssingel är ju inte lätt men det jag hör håller högsta klass inom den nygamla rocken och då kan det inte bli annat än full pott!

www.threeseasonsmusic.com

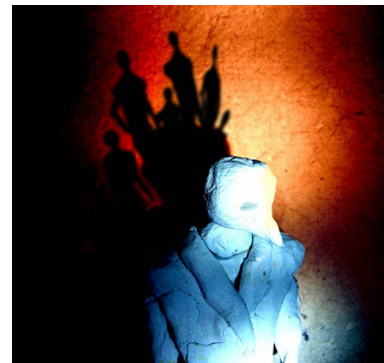
Betyg 10/10
Ulf Classon

Gazpacho - March of Ghosts (Kscope)

De senaste åren har vi begåvats med en lång rad högklassiga plattor från norska Gazpacho – bandet som började som ett Marillion-tribute band men som snabbt utvecklade en

egen och väldigt njutbar variant av det man brukar kalla neo-prog. Fast en väldigt mjuk variant med väldigt mycket inslag av klassisk musik och folkmusik samt med en mycket duktig känslösångare i Jan-Henrik Ohme. Själv håller jag Gazpacho som ett av mina absoluta favoritband där de senaste två plattorna "Tick Tock" och "Missa Atropos" framstår som mer eller mindre mästerverk i Artrock-genren. Och för ett tag sen kom även ett live-album ("London") som ytterligare befäste bandet som mästerliga även som live-band.

Alltså, förväntningarna är naturligtvis höga när detta nya album kommer, producerat på mer eller mindre rekordtid (bara drygt ett halvår efter avslutningen av "Missa Atropos"-turnén). Bandet skriver att i princip direkt efter turnén var inspirationen hög och de satte genast igång med repetitioner. Faktum är att huvuddelen av den nya plattan improviserades fram under endast en av dessa dygnslånga jamsessioner.

På typiskt manér så bygger man låtarna på ett fåtal instrumentella teman (precis som på exempelvis plattan "Night" och "Tick Tock") kring vilka man sedan improviserar fram och tillbaka. På denna platta är det några korta upprepade enkla passager på gitarr som direkt inleder första låten och som vi sen får höra lite senare mer eller mindre förklätt i de olika låtarna. Naturligtvis återkommer det även i den absolut sista låten som en sorts avslutning.

Precis som på den senaste plattan "Missa Atropos" så dominerar lugna och stämningsfyllda låtar på skivan. Det är klangbilden och harmonierna som är viktiga och inte det rockiga (trumkompet är oftast lågmält men ändå taktfast). Och som vanligt låter det för det mesta oerhört snyggt. På den här plattan får jag också intrycket att violinisten (som utan tvivel är klassiskt skolad) Mikael Krömer ges stort utrymme med en hel del läckra bidrag med stråkar. Till detta läggs naturligtvis väldigt mycket ljudmattor från diverse keyboards och inte minst massor av sköna gitarrackord. Sen har jag redan nämnt den fina sången men det förtjänar att påpekas att väldigt mycket av Gazpachos själ naturligtvis sitter i hans mjuka röst. En annan detalj som kan noteras är att vi på flera låtar har en hel del inslag av keltisk folkmusik (särskilt läckert i slutet av låten "Mary Celeste" och i flöjtpartierna i slutet av "Hell Freezes over II"). Faktum är att detta är ytterligare en detalj som de delar med Marillion som också (i alla fall tidigare) haft såna influenser.

Låtarna håller genomgående väldigt hög klass men jag vill framförallt framhålla tre av dem. Den första och kanske allra bästa på hela plattan är den helt underbara "Hell Freezes Over II". Snacka om ståpås när man lyssnat på denna låt några gånger! Fantastiska stämningar. Underbart vacker musik med en refräng som verkligen griper tag i en och med ett fantastiskt komp av med stråkar och gitarrer. Och vilket avslut med dessa fina keltiska flöjttoner! Nästa topplått är "What did I do". Återigen en sån där lugn och smäktande sång där man smälter som smör. Kompat med underbara gitarrstämningar och stråkar. Fina stämsånger också. Den tredje låten som jag vill framhålla är låten "The Dumb". En lugn ballad igen som växer efterhand och så småningom bygger upp en mycket stämningsfull refräng med ett distinkt gung. En mycket typisk Gazpacho-låt med lite hitkänsla.

Slutomdömet blir att Gazpacho återigen gjort en mycket stark platta och de befäster verkligen sin position som "Feelgood"-mästare inom Artrocken. Men kanske börjar jag märka något av upprepningar i deras repertoar vilket kanske trots allt inte är så märkligt. Men kanske tenderar de att börja bli alldeles för snälla i sin musik. I tidigare plattor fanns betydligt fler rockigare partier och jag är inte alldeles säker på att det bara är av godo att man så systematiskt nu satsar på stämningsfulla harmoniska låtar på sina skivor. Därför är jag denna gång lite återhållsam med mitt betyg. Fast hade det varit en debutplatta skulle jag nog ökat på något snäpp.

www.gazpachoworld.com

Betyg: 8 av 10
Karl-Göran Karlsson

Gazpacho

Den Bosch, Holland, 30 mars 2012

Text & bild Karl-Göran Karlsson

I samband med en tjänsteresa nyligen till Utrecht, Holland, öppnade sig möjligheten att bevista en konsert av ett av mina favoritband, norska Gazpacho. De spelade nämligen samtidigt i den närbelägna staden Den Bosch (egentligen Hertogenbosch) som ligger cirka 40 km söder om Utrecht. Spelningen ägde rum fredagen 30 mars 2012 på Willem II Poppodium Arena – en alldeles utmärkt rockscen i en ombyggd fabrikslokal. Lokalen påminner om Musikens Hus i Göteborg men den är något större och mycket bättre disponerad med terrasserade sektioner som gjorde att alla i publiken såg och hörde perfekt. Anmärkningsvärt var att samtidigt med denna konsert spelade ett annat känt progband – Threshold – på en annan scen i staden. Uppenbarligen är intresset högt för denna sorts musik i staden (Holland är ju ett riktigt prog-näste).

Den tämligen lilla lokalen var näst intill fullsatt (kanske cirka 1000 personer) och till min glädje märkte jag att det var gott om ungdomar i publiken. Kanske ännu mer remarkabelt var den ovanligt stora andelen kvinnor och de flesta av dem verkade vara "Die hard" Gazpacho-fans. Kul att se i en musikgenre som länge fått dras med stämpeln att bara attrahera män eller killar. Inte helt oväntat fanns också många Marillion-fans i lokalen eftersom Gazpacho tidigare spelat som förband för Marillion. Holland och Marillion är ju lite speciellt med tanke på den årligt återkommande helgen med s k "Marillion konvention".

Redan vid entren blev man bjuden på Gazpacho. Ja, alltså, maträtten Gazpacho som ju är en kall spansk tomatsoppa. En kul detalj, tyckte jag. För övrigt kan nämnas att namnet på bandet annars är taget från en tidigare berömd Marillion-låt från Fish-eran.

Väntan på konsertens början var väldigt uthärdlig då en mängd klassiker från progrock-band spelades upp i högtalarna. Vi fick oss till livs mängder med hits från Big Big Train, Porcupine Tree, RPWL, Arena och IQ. Med andra ord en helt perfekt uppvärmning med en öl i handen.

Så antrade då äntligen Jan-Henric Ohme och de andra i Gazpacho scenen. Som brukligt är så körde man först låtar från nya CDn "March of Ghosts". Här hade man valt att köra alla fyra delarna i sviten "Hell freezes over", trots att de inte ligger tillsammans på plattan. Särskilt jubel blev det efter "Part II" som jag i min senaste recension på Artrrock.se också utnämnde till plattans starkaste spår. Alltså, en mycket lyckad inledning och sen fortsatte det i ungefär samma stil hela konserten. Man övergick rätt snabbt att spela låtar från tidigare produktion och närmast i tur blev låtar från "Tick Tock"-plattan. En alldeles utmärkt version av "The Walk" framfördes till nytt jubel. Därefter spelades flera fina låtar från "Missa Atropos" och sen återgick man till senaste albumet och spelade några låtar till, bland annat den fina "Black Lily" till vilket bandet även spelat in en video nyligen. Efter detta blev det sen dags för den stora live-favoritlåten (enligt mig) "Dream of stone" från "Night"-plattan. Det är svårt att beskriva men denna oerhört långa låt (mer än 20 minuter) bygger upp en otrolig intensitet och spänning allteftersom den flyter på. Till slut var publikhavet bara en gungande kokande gryta när gitarristen lade in lite extra krut i slutpartiet på låten. En otrolig upplevelse att få vara med om och onekligen höjdpunkten på konserten. Man märker också att det här är något av en favoritlåt för bandet att spela. En lika entusiastisk version finns med på senaste live-plattan "London". Efter detta spelades ytterligare en låt från "Night", nämligen den fina "Upside down" och allra sist på ordinarie tid spelades den underbara "Winter is never" från "Tick Tock". Deras version här var utomordentligt fin och rent av bättre än på "London".

Stort jubel naturligtvis och självklart blev de inkallade för ytterligare två extranummer. Dessa blev "Splendid isolation" från "Missa Atropos" och titellåten "Bravo" från en av de tidigare Gazpacho-plattorna. Extranumren spelades under rätt avspända förhållanden (de riktiga höjdarlåtarna hade spelats tidigare) men det var uppenbart att bandet trivdes bra med denna avslutning. När violinisten sen allra sist drog igång ett vilt dansant parti med närmast irländsk folkmusik så kändes det som den perfekta avslutningen.

Det är lätt att bli imponerad av detta band som numera ger ett otroligt professionellt intryck på scenen. Det

Setlist:

Monument
Hell Freezes Over I
Hell Freezes Over II
Hell Freezes Over III
Hell Freezes Over IV
The Walk, Part 1
The Walk, Part 2
Mass for Atropos II
Defense Mechanism
Vera
What Did I Do?
Golem
Black Lily
Dream of Stone
Chequered Light Buildings
Upside Down
Winter Is Never

Encore:

Splendid Isolation
Bravo

här uppenbarligen hänt mycket sen de spelade på Slottsskogenfestivalen för några år sedan. De spelar väldigt tajt tillsammans och alla bidrar väsentligt till helheten. Men visst märker man att det finns ett ledarskap i sångaren Jan-Henric Ohme (märkligt lik legenden Manfred Mann i stilen) när han likt en dirigent då och då manade på sina kollegor. Han sjöng helt klanderfritt och verkade trivas bra på scenen. Det enda som störde var när han mitt i en låt fick syn på en i publiken som filmade tillställningen. Det gjorde honom vansinnig och syndaren fick helt sonika schasas ut från lokalen för att fortsättning skulle ske. Tråkigt att sånt skall behöva hända men visst förstår man reaktionen.

Men den som imponerade mest och den som jag tror trivdes allra bäst på scenen var violinisten (som även spelade mandolin och elektrisk gitarr) Mikael Krömer. Hans solopartier på violin i avbrottspartierna på låtarna "Dream of stone" och "Upside down" var helt magnifika och visar hur mycket klassiskt skolad han är. En otroligt duktig musiker som utan tvivel skulle kunna göra karriär som klassisk musiker. Men jag är mycket glad att han på det här sättet tillför denna extra kvalitet till Gazpacho. Sen måste man återigen påminna om den sanslöst fina irländska folkmusikpartiet allra sist på extranumret. Vilken spelglädje och känsla han förmedlade! Man är tacksam för att få vara med om liknade.

Det är bara att önska bandet lycka till och man kan konstatera att de snart spelar lika bra som sina förebilder Marillion. Själv tycker jag rent av de i nuläget är bättre (!) men det kanske tar tid innan rockpubliken inser det (om det någonsin sker). I vilket fall, Marillion-fans eller inte, ge Gazpacho en chans och upptäck dessa fantastiska norrmän.

Intervju – Midge Ure/Ultravox (av Daniel Reichberg)

Sångaren/gitarristen James Ure föddes i Cambuslang, Skottland 1953. I unga dagar vände han bakochfram på smeknamnet Jim, och Midge var född. Ett första genombrott skedde med pojkbandet Slik; senare stod Rich Kids, Thin Lizzy, Visage och framför allt synthpionjärerna Ultravox på dagordningen. Ure är även känd för att ha medkomponerat "Do They Know It's Christmas" och arrangerat Live Aid 1985. Nyligen släpptes briljanta "Brilliant", den klassiska Ultravox-sättningens första nya album på 28 år. I oktober återvänder Ultravox till Sverige, och 15:e juni 2012 anropar Midge Ure Göteborg.

Albumet "Brilliant" låter väldigt mycket som klassiska Ultravox. Gjordes detta med flit, eller kom det sig naturligt?

- Det kom sig fullständigt naturligt. Jag tror inte vi skulle kunna göra det med flit, utan det här är ett sound som dyker upp automatiskt när vi fyra spelar ihop. Jag har ju spelat många gamla Ultravoxlåtar under mellanåren, antingen akustiskt, med solobandet eller med orkester, men det är bara när Ultravox samlas som det faktiskt låter som Ultravox.

Annars hade man kunnat tro att ni ville behaga de gamla fansen.

- Hade vi försökt behaga fansen så hade det blivit en enda röra! Jag kommer att änka på vad bilmagnaten Henry Ford sa. Han sa att hade han lyssnat på alla råd om hur bilar ska byggas, då hade det slutat med att han återuppfann hästen!

På vad sätt har ni förändrats under de 25 åren ifrån varandra?

- Jag anser mig ha blivit en bättre låtskrivare, och så tycker jag att Billy Currie [klaviatur, viola] har utvecklats massor som musikskapare och arrangör. Det var riktigt häftigt att få över hans musikbakgrunder, och så skrev jag text och melodi på helt andra sätt än Billy hade föreställt sig låtarna.

Skrev ni på det sättet även på den gamla tiden?

- Förr låste vi in oss hela bandet i en replokal i veckor, tills det började komma ut bra material, men det är omöjligt idag, då Warren Cann [trummor] bor i Kalifornien, Billy i London och jag och Chris Cross [bas, klaviatur] bor i Bath.

Kunde du föreställa dig att det skulle bli ett nytt Ultravox-album?

- Nej. Absolut inte! I många år var Ultravox en del av min uppväxt. Visserligen en härlig och intressant del, men ändå historia. Inte ens när vi samlades för att turnera 2009 fanns det på radarn. Men efter en tid blev vi nyfikna. Kunde vi skapa ny musik, lika fräsch och livfull som den gamla? Hade vi fortfarande gnistan? Jag tycker vi har lyckats skapa musik som är precis up-to-date med vad som görs idag.

Hur kommer det sig att samtliga låttitlar består av endast ett ord vardera?

- Varje låt hade en ettordig arbetstitel, och när vi skulle göra omslaget, tyckte vi det var snyggt att behålla titlarna så, rent designmässigt. Det är alltså en fråga om grafik mer än någonting annat.

Dags för historisk tillbakablick. Du är bland annat känd för att ha tackat nej till en plats i Sex Pistols. Var hade Midge Ure varit idag om han istället tackat ja?

- Hahaha...den var svår! Var är grabbarna i Sex Pistols idag? Var Sid Vicious är vet vi ju alla. Steve Jones och Paul Cook har väl lagt av? Den ende som håller igång med musiken är John Lydon och jag är som han. Föds man med den här passionen är musik inte något man bara håller på med ett tag och sedan lägger av. Det blir ens öde att hålla på så länge man lever. Men det är möjligt att jag hade haft det enklare för mig ifall jag haft Sex Pistols på meritlistan.

Istället hamnade du en period i Thin Lizzy.

- Jag och Phil Lynott lärde känna varandra redan i början av 70-talet. Jag älskade verkligen tidiga Thin Lizzy, då bandet var en trio. Jag såg dem i Glasgow på deras första turné, då de var förband till Nazareth. Thin Lizzy var mycket, mycket bättre än Nazareth. Senare i London sprang jag på Phil igen, vi blev polare och så ringde han från USA när de behövde en blixtnabb ersättning, eftersom Gary Moore hade hoppat av.

Var det svårt att kliva in i virtuose Garys skor?

- Jag försökte inte ens! Gary var verkligen en hjälte, som jag såg i bandet Skid Row när han var tonåring. Det hade varit löjligt av mig att ens försöka spela som han, så istället höll jag mig i bakgrunden och lät Scotty Gorham spela allt det komplicerade. Det var ändå inte tal om Thin Lizzy som någon permanentlösning för mig, utan jag skulle hem till England och gå med i Ultravox.

Håller du med om att Ultravox var rätt pretentiösa under din första tid i bandet?

- Ja, till en viss grad. Men jag tycker de flesta band är rätt pretentiösa. Det kan handla om arrogansen hos Liam Gallagher i Oasis, eller pretentioner på vårat sätt. Vissa tycker fortfarande vi är pretentiösa och pompösa! Men jag tror man måste ha en viss sorts ego för att klara sig i musikbranschen.

Jag har alltid haft svårt att förstå era texter. Vad handlar "The Thin Wall" om, exempelvis?

- Den handlar om den väldigt sköra tråden mellan sans och galenskap. Om hur lätt det är att dansa på gränsen och glida fram och tillbaka. Men egentligen är de flesta av mina gamla låtar mest ett målande med lyriken. Ena textraderna behöver inte ha någon koppling till nästa. Ta bara "Reap the Wild Wind" – den handlar verkligen inte om någonting alls! Så man ska nog inte analysera texterna alltför mycket.

Är det likadant med din lyrik numera?

- Numera är mina texter mycket mer personliga. Andra kanske finner dem vaga, men för mig är de berättelser ur mitt liv.

Jag läste i en intervju om hur du på 80-talet tittade ut över publiken och såg hur hälften av det manliga klientelet tagit över din look med trenchcoat och sylvass mustasch. Kan man säga att Ultravox var visuella förebilder för den nyromantiska popkulturen?

- Jag vet inte riktigt det. Vår image var vad vi kallade "dead men's clothes". Vi åkte runt till Röda Korset och loppmarknader och köpte upp dödsbon, som vi sedan hade på oss.

Var ni frestade att klä er på det sättet även nu?

- Absolut inte! Vi var väldigt bestämda på att göra det här på ett värdigt vis, och inte försöka spela unga rockgudar med supersnygga brudar i våra videor.

Är det med stolthet du ser tillbaka på tiden som medkompositör till Band Aid-singeln "Do They Know It's Christmas" 1983 och initiativtagare till den globalt direktsända välgörenhetsgalan Live Aid 1985?

- Jag skulle ljuga om jag förnekade det. Vid tillfället kunde man inte ana hur stort det skulle bli. Vi gjorde något som kändes rätt, och så blev det monumentalt. Vi löste naturligtvis inte världssvälten, men vi ändrade människors attityder till välgörenhet. Så även om nu "Do They Know It's Christmas" inte är kronan på min musikkärrär, så är den ändå en stor höjdpunkt för mig som människa.

Så – vilka är då ditt livs musikaliska höjdpunkter?

- Hmmm...klurigt. Men om jag ska ta tre stycken i kronologisk ordning, så måste jag börja med när jag gick med i Ultravox. Det var ett djupt deprimerat Ultravox jag gick in i. De hade förlorat såväl sångare som gitarrist, de tyngdes av stora skulder och inte en jävel trodde på dem. Men när vi kopplade in instrumenten och började föra oljud...fullkomligt ljuvligt! Sedan får jag nämna spelningen på Live Aid, att framträda inför så oerhört många människor. Men några av de största tillfällena har skett i det tysta. Som när jag och Eric Clapton satt på ön Montserrat i Karibien och spelade gitarr tillsammans. För mig som hade vuxit upp med Claptons musik var det enormt stort. Eller då jag satt i en studio och fick lyssna på Japan-musikern Mick Karn när han excellerade på bas.

Slutligen – vilken är den allra bästa Midge Ure-låten?

- Där väljer jag "All Fall Down" från sista skivan jag gjorde med Ultravox innan mitt avhopp 1986. Albumet "Uvox" är en enda röra och visar upp ett band som faller samman, men i "All Fall Down" lyckade vi samla oss tillsammans med folkmusikbandet The Chieftains i en väldigt enkel och kraftfull folksång. Men jag måste också säga att nya albumet "Brilliant" troligen är den bästa samling låtar jag någonsin skrivit.

Daniel Reichberg

Steve Hogarth + Richard Barbieri - Not the weapon but the hand (Kscope)

Red Kite
A Cat With Seven Souls
Naked
Crack
Your Beautiful Face
Only Love Will Make You Free
Lifting The Lid
Not The Weapon But The Hand

I slutet av februari släpps denna platta som markerar debuten för ett samarbete mellan två stora namn inom Artrocken. Det gäller Steve Hogarth - frontman och sångare i Marillion - och Richard Barbieri – ansvarig för det mesta på klaviatur i Porcupine Tree (ända sen 1993). Barbieri medverkade också före Porcupine Tree-tiden i bandet Japan. Steve Hogarth säger att Marillion på den tiden faktiskt tog starkt intryck av Japan. Många år senare spelade också Porcupine Tree tillsammans med Marillion på några konserter och Richard bidrog också med några smärre saker på ett av Steve's soloprojekt med The H Band.

Men nu har man alltså beslutat att göra något mer koncentrerat tillsammans och det har mynnat ut i denna skiva. Och tack och lov för det! Det är sannerligen inte alltid som 1+1 blir 2 när stora namn börjar samarbeta men i det här fallet måste jag säga att resultaten har blivit överraskande bra (d v s större än 2!!!).

Det som utmärker plattan är en lågmäld och stämningsfylld, ja, närmast meditativ flow igenom i stort sett varenda låt. Ta inledningslåten "Red kite" som exempel. Faktiskt bland det skönaste jag någonsin hört. Kombinationen mellan alla keyboardklanger, Steves vokala insatser och de små påläggen med trummor och gitarr låter närmast sensationellt bra. Känner du att du behöver något avkopplande och lugnande så har jag svårt att tänka mig en bättre låt. Men inte för att slölyssna på utan jag menar nog att man blir så absorberad och koncentrerad på musiken att man nästan på ett sätt hamnar i en annan värld. Så stark upplever jag denna musik.

Det är inte bara det musikaliska samarbetet som man imponeras av utan låtarna har även texter som känns engagerande. Det handlar (inte oväntat) om känslor och relationer men framförs på ett sätt som känns lite ovanligt och faktiskt ibland ovanligt när-gånget. På gränsen till det normala. Det är inte utan att man börjar tänka på vad som faktiskt är normalt och vad som inte är det i umgänget mellan människor. Låt nummer två "A cat with seven souls" är dessutom inne på klara psykiska avvikelser och skulle utan tvivel kunna kallas en sång till och för alla schizofrena. Lägg också märke till de härliga närmast psykedeliska passagera i slutet av låten.

Ytterligare en av mina favoritlåtar på plattan är "Your beautiful face" som handlar om betydelsen av ett vackert yttre och hur man kan använda det för att (på gott och ont) få det man vill i livet. För en maktthungrig människa kan det vara ett farligt vapen (har delvis anknytning till titeln på hela CDn). Lyssna på den underbara inledningen med de avspända klaviaturtonerna. Fortsättningen sen är närmast lite småjazzig med lite ståbaskomp som extra krydda. En oerhört charmig låt som gav ståpås. Temat kommer igen på den allra sista låten – "Not the weapon but the hand" – och då med närmast ännu skönare klaviaturer. Meditativ musik när den är som bäst.

Men plattans absoluta huvudnummer är den 8 minuter långa "Only love will make you free". Den har en takt som närmast påminner om sydafrikanska tongångar och ett komp med rätt mystiska ljud. Men det ger ett härligt gung i låten. Den bygger i huvudsak bara på en refräng (titeln sjungen i stämmor och närmast i falsett) och i övrigt närmast recitativa strofer som förkunnar hur alla mänskliga känslor egentligen har sitt ursprung i enbart två saker: Rädsla och kärlek. Faktiskt mycket tankvärt. Hela låten vandrar på mellan olika variationer och överlag med mycket stämningsfyllda klaviaturer ackompanjerade med olika sorts vokala tillägg från Steve. Faktum är att Steve pratar mer än han sjunger på denna platta. Men det funkade alldeles utmärkt och ger verket en alldeles egen karaktär. Djärvt men faktiskt väldigt lyckat enligt min mening. Den här låten kanske kan få status som en modern version av Beatles-klassikern "All you need is love"?

Sammantaget är det här en alldeles utomordentligt bra platta för den som gillar stämningsfylld meditativ musik men där det ändå finns en hel del takt och komp av gitarr och trummor (till skillnad från musik klassad som ren Ambient). För mig var det här en överraskande lyckat samarbete mellan två musiker och jag ser verkligen fram emot en möjlig fortsättning.

www.notttheweaponbutthehand.com
www.facebook.com/HogarthBarbieri

Betyg: 9 av 10
Karl-Göran Karlsson

RPWL - Beyond Man And Time (Gentle Art Of Music)

Tre år efter den förra plattan släpps nu nästa fullängdare och den här gången alltså för första gången på deras eget skivbolag Gentle Art of Music (om man undantar Greatest Hits-typ-plattan som först släpptes på nya skivbolaget). RPWL är ju väletablerade inom Ar-trocken efter mer än 12 aktiva år sedan debutplattan och de har genomgått en intressant utveckling. Trots detta är det välbekanta tongångar och klanger på den nya plattan vilket nog kommer att glädja de flesta av deras fans. Självt var jag lite orolig för att det senaste avhoppet av basisten Chris Postl skulle få negativa följder men den farhågan verkar helt obefogad (nye basisten Werner Taus verkar helt OK). Vi bjuds som sagt på rätt mycket av välbekanta tongångar och här finns väldigt mycket av det som alltid har varit RPWLs signum – klangbilderna som framför allt är inspirerade av Pink Floyd och till en del även Genesis (åtminstone de lite mer symfoniska partierna). Och som vanligt är det Yogi Längs behagliga sångröst och Kalle Wallners säkra och klangfulla gitarrspel som dominerar musiken. Måste också säga att vi får höra flera mycket smakfulla partier med klaviaturer, inte minst den klassiska mellotronen (särskilt i näst sista låten "The Fisherman") men även en hel del skönt Moog-spel av Yogi.

Den här plattan är gruppens första s k koncept-album och den handlar om människans strävan efter ny kunskap ända sedan Platons tid. Med lite inspiration från Nietzsches praktverk "Also sprach Zarathustra" (med viss anknytning till titeln på plattan) leds vi i låt efter låt vidare i mötet med olika människor och människotyper på vägen mot ny kunskap. Man inser att Yogi Läng ligger bakom det mesta av texterna och han stryker själv under i promo-materialet för plattan hur han velat peka på att ny kunskap faktiskt handlar om att vara djärv och våga framföra nya idéer snarare än att följa med i massan av människor som mest försöker anpassa sig till gängse kunskap utan att gå vidare.

Det är trevligt med ett rockgång som faktiskt inte bara ägnar sig åt det musikaliska utan även försöker sig på lite mer djuplodande tankar i sina låttexter. För detta skall RPWL ha en stor eloge.

Går man in på enskilda låtar så skall det sägas att det finns 11 stycken på plattan och eftersom flera av dem är rätt långa så resulterar det i en väldigt lång totaltid på plattan. Jag kan tycka att det var ett litet misstag eftersom samtliga låtar inte riktigt håller samma höga klass. Trots det så får jag säga att det ändå är en mycket bra platta, framförallt på att de lite längre låtarna verkligen är ruskigt bra. Det gäller inledningslåten (om man bortser från det instrumentala förspelet) "We are what we are (The Keeper)", den långa och otroligt fina "Unchain the Earth (The Scientist)" och den näst sista låten "The Fisherman". Alla de här nämnda har det där som vi Artrockare gillar kanske allra mest – dvs friheten att våga köra lite längre variationer runt ett tema och en refräng samt plats för smakfulla solon (lyssna exempelvis på Kalle Wallners underbara gitarr i slutet på både den förstnämnda och den sistnämnda låten!) och avstickare.

Låten "Unchain the Earth (The Scientist)" har rent av potential att bli en ny RPWL-klassiker och frågan är om den inte även har viss chans att slå bland lite bredare lager av rockmusikfans. En mycket slagkraftig refräng med ett mycket medryckande komp och kringarrangemang gör att man bara ryser efter ett par genomlyssningar. Det här måste bli en riktigt hit att köra live på sommarens konserter (närmast partystämning i refrängpartierna)! Sen gillar jag naturligtvis låtens tema (The Scientist) eftersom jag själv är verksam inom forskningsfältet även om jag inte riktigt känner igen den okritiska hyllningen till vetenskapens framsteg och potential som framskyntar men som förmodligen till en del är ironiskt menat.

Den sistnämnda "The Fisherman" återanknyter lite grand till de lite indiska influenserna som har funnits i någon av de tidigare plattorna. Komp av sitar och orientaliska trummor ger en väldigt skön stämning i de inledande partierna. När sen (äkta!) mellotronstråkar och mellotronkörer läggs till blir det bara ännu bättre och låten växer ännu mer med ett väldigt mäktigt sound. Fast sen kommer några mindre inspirerande mellanpartier som drar ner låten lite. Men som tur är återkommer det mäktiga soundet i låten igen på slutet. En mycket fin låt trots den lilla svackan i mittpartiet!

Bland de övriga låtarna finns ett par väldigt fina lugna låtar (bl a "Beyond man and time (The Blind)" men även flera som jag inte alls tycker platsar riktigt på plattan och det drar ner betyget något. Men som helhet är det ändå en väldigt bra platta som levereras från detta mycket väletablerade tyska Artrock-band. Rekommenderas varmt!

Slutbetyg: 8 av 10

Karl-Göran Karlsson

Foto: Conny Myrberg

Sweden Rock Festival

Norje, Sölvesborg, 6-9 Juni 2012

Text & Foto: Ulf Classon

Så var det då dags att återigen styra skutan ner mot Norje och Blekinge för ännu en upplaga av Sweden Rock Festival. Jag besökte aldrig festivalen förra året så suget att åka ner var oerhört stort. Line-upen såg riktigt stark ut för min egen del och även om jag inte jublade över huvudbanden så jag var taggat till tusen. Tältet slogs snabbt upp under tisdagen, natten flöt på i sedvanlig blöt stil (och nu pratar vi inte om regn) och så var onsdagen då äntligen här. Då ingenting lockade mig i konsertväg förrän senare på kvällen så fanns det gott om tid att ladda upp inför vad som komma skall...

Onsdag: Rockfestivalen inleder stenhårt!

Att Sweden Rock Festival inte är blyga för att boka hårda metalband vet vi men att första dagen skulle smälla till och blir stenhård hade jag inte räknat med. Det fanns i och för sig snällare band än de jag siktat in mig på som till exempel Sabaton (oerhört trista), H.E.A.T. (mesiga) och Edguy (urvattnade) som spelade men för mig var det en deathmetaldubbelmacka som gällde!

Att inleda festivalen med Fear Factory var inte min ursprungliga idé men suget efter livemusik blev helt enkelt för stort. En annan anledning till att inte se bandet var att de gånger jag har beskådat dessa industrimetallveteraner tidigare så har det varit ganska uselt. Men då gruppen tillhör ett av de band som jag flitigt spisade på nittioalet så måste man ju ge dom ytterligare en chans eller? Det skulle jag inte ha gjort. Av det band som jag dyrkade för femton år sedan så återfinns nu endast sångaren Burton C Bell och gitarristen Dino Cazares i uppställningen. Nyttillskotten i bassisten Matt DeVries och trummisen Mike Heller är förstås väldigt kompetenta musiker men den komponent (läs Christian Olde Wolbers och Raymond Herrera) som gjorde gruppen till ett av de mest väloljade banden inom genren går inte att ersätta. Men det är inte det musikaliska det är fel på denna kalla sommarkväll. Nej det är viss del det katastrofalt dåliga ljudet som gör att de triggade trummorna dränker i princip allt annat som skall komma fram ur ljudbilden. Sen har vi den största delen och det är herr Bells sång. Hans avgrundsgrowlande har alltid imponerat på mig och han är inte mycket sämre på det idag. Men när det kommer till att framföra den renklingande sången live så har rösten alltid spruckit för honom och så även denna gång. Det låter rent ut sagt bedrövligt, ja till och med sämre än vad jag har hört vid tidigare tillfällen. Det tillsammans med det dåliga ljudet, ett ganska trist framträdande och en sval publik gjorde min första Sweden Rock-konsert för detta år till en besvikelse. Det hjälpte inte att jag fick höra grymma låtar som "Martyr", "Demanufacture" och "Self Bias Resistor" utan det var bara att konstatera att Fear Factory gör sig bättre på skivan än på scen.

I väntan på nästa konsert så stegade vi förbi Rockklassikerscenen och Bourbon Boys spelning på den samma. Bandet består tydligen av medlemmar från bland annat Raubtier, vilket är ett band med klar buskisstämpel enligt mig, och detta var inte mycket bättre. I två låtar stod jag ut med deras punkrockosande country innan jag gav upp. Konzeptet är säkert underhållande men utförandet kändes aningen tunt det lilla jag såg så jag gav upp ganska snabbt...

För två år sedan släppte Trollhättans stolthet **The Crown** den mästertliga comebackplattan "Doomsday King" och samma sommar bjöd dom på ett stabilt gig på Getaway Rock Festival i Gävle. Då var det Jonas Stålhammar som skötte den vokala biten, med den äran, men denna kväll fick vi fans återigen se bandet på det sätt som vi vill se dom.

Det är med originalsångaren Johan Lindstrand som än en gång gjort comeback i bandet. Mäster Lindstrand tillhör den absoluta eliten när det kommer till att vråla aggressiv dödsmetall och The Crown ligger lika långt fram med sin musik. Bandet spar inte på krutet när dom tar Sweden Stage i besittning utan blåser på med fulla spjäll direkt. Med fart, precision och självsäkerhet levererar dom den ena thrashosande death metal-mackan efter den andra med självklara hits som "Executioner (Slayer of the Light)", "Back From the Grave" och "Under the Whip" som cementerar spelningens inledning. Det är våldsamt och testosterontint så det förslår och när vi äntligen kan sansa oss med lite tungt gung i "The Tempter and the Bible Black" så är det bara lugnet före stormen. "1999-Revolution 666" exploderar ut över den pinsamt lilla publikskaran som står framför scenen och "Total Satan" jämnar oss med marken därefter. När man tror att bandet inte kan mangla på i ett högre tempo så avslutar dom hela kalaset med "Zombiefied" och hade jag haft hår på huvudet så hade det förmodligen stått rakt bakåt. Efteråt är jag lyriskt och anser att hela situationen är smått pinsam för The Crown har precis kört över hela festivalens startfält utan att dom andra ens haft en chans att spela ännu. Hur skall någon kunna toppa detta?

Ja det tog inte mer än femton minuter efter The Crown så kom nästa band som visade vart skåpet skall stå. Lilla Zeppelin Stage visade sig vara perfekt för Sveriges, ja världens, bästa death metal-band att våldsföra sig på. **Entombed** är i toppform och mästergastaren LG Petrov är på ett kungligt humör där han lufsar runt på scenen och vrålar fram sina verbala elakheter. Bandet hamrar fram den ena dödsklassikern efter den andra och det är ett löjligt tungt riffsväng vi bjuds på. "Like this with the Devil", "Living Dead", "When in Sodom" och "Eye For an Eye" och, ja, listan över helt suveräna låtar som spelas kan göras lång men det viktigaste är att bandet verkligen är på hugget och LG Petrov verkar vara mindre förfriskad än vanligt. Självt står jag nästan som i trans inledningsvis innan jag får grepp om mig själv och går helt bananas med luftgitarren, frestar på nackmuskelnerna med våldsam headbanging och förstör rösten för resten av helgen med grovt allsångsgrowl. Jag fullständigt älskar det här bandet och när dom som denna kväll/natt levererar vad som kan vara det bästa jag har sett dom prestera ja då är det inte så konstigt att förstå den kärleken. Till och med min kamrat som mest gillar snällare rock tycker, efter det att "Out of Hand" fått avsluta konserten, att det var grymt bra och det säger det mesta om vilken nivå denna konsert låg på. Om The Crown krossade allt i sin väg tidigare på kvällen så pulveriserade Entombed med sin uppvisning sina landsmän från Trollhättan. Detta var kort och gott en klassisk spelning av ett klassiskt band.

Fear Factory 4/10

The Crown 9/10

Entombed 10/10

Torsdag: Rock, rock och åter rock...och så lite svartmetall.

Andra festivaldagen var på förhand den tuffaste fysiskt sett till schemat. Hade jag sett allt jag velat se så hade jag inte haft mer än femton minuter mellan varje band från första till sista band. Så blev det inte, det hade inte gått, men hela dagen gick i rocken tecken och trots ett antal krockar i schemat så han jag med att se ett ansevärt antal band...

Egentligen skall Imperial State Electrics musik avnjutas på en trång och svettig rockklubb, musiken är som skapt för den omgivningen. Tar man då bort det elementet och placerar bandet på festivalens näst största scen mitt på dagen, ja då försvinner en del av behållningen helt klart. Men det tar inte från bandet att dom gör en kanonspelning ändå! Nicke Anderssons gäng, dagen

till ära förstärkta med Robert Pehrsson (Dundertåget), levererar stilsäker och supersvängig poppig rock'n'roll samtidigt som de regntyngda molnen spricker upp och släpper igenom solen. Moderna klassiker som "Sheltered in the Sand", "A Holiday from My Vacation" och "Throwing Stones" blandas snyggt upp med covers som "Leave My Kitten Alone" (Little Willie John), "The Rocker" (Thin Lizzy) och "Take Me" (Kiss) för att inte tala om den nya låten "Rock Science". Vi bjuds även på gästsång av Amir Chamdin från Infinite Mass, ett extra trumset så Nicke kan få trumma lite han också och allt som allt så var detta ett oerhört trevligt gig som gjorde mig glad och tinade upp min frusna själ från nattens vinterkyla. Imperial State Electric kan vara det bästa svenska rockbandet på skiva just nu och på scen är dom inte långt efter. Det bevisar dom denna dag om inte annat.

Vi dröjde oss kvar en aning för att se vad 10CC kunde tänkas bjuda på. Personligen har jag aldrig lyssnat på bandet speciellt aktivt men jag vet ju att det känns aningen för

poppigt för Sweden Rock. Tydligt skulle bandet spelas sitt "hårdaste set någonsin" men de två första låtarna bjöd på någon form av snäll gammal poprock utan varken klös eller bett. Jag konstaterade ganska fort varför jag inte brytt mig om bandet tidigare och tog istället tillfället i akt att ladda batterierna inför nästa konsert...

Det var ett tag sedan jag såg den karismatiska kanadicken nu men det visar sig ganska snart att **Danko Jones** och hans band är sig likt. Få band lyckas pumpa fram en så högoktanig rock som denna energiska trio gör och det är live som denna musik skall avnjutas.

Man kan orera i evigheter om riffkalas som "Sticky Situation" och "Forget My Name" eller allsångsvänligheten i "First Date" eller "Had Enough". Men det spelar liksom ingen roll vad bandet spelar så länge Danko frustar lyriken i mikrofonen så fradgan flödar samtidigt som han hamrar fram riffen så är vi hur nöjda som helst. Vi får heller inte glömma nye trummisen Atom Willard som visar upp ett yvigt och fills-fyllt spel och basisten John Calabrese vars basgångar är lika viktiga för musiken som Dankos riffande. Tyvärr tillåter inte det sunkiga ljudet att Calabreses melodier kommer fram till oss i publiken. Annars är det som vanligt på ett Danko-gig. Det är allsång så gott som hela tiden, det är ett kaxigt och underhållande mellansnack och det är Dankos sedvanliga hyllande till fallna hjältar så som Ronnie James Dio, Cliff Burton och så vidare. Jag står bara och småmyser i solen och tar in alltihopa för även om det mesta är sig likt med Danko Jones så är det precis så här jag vill ha dom – ösiga, svängiga och på en nivå som bara Danko med mannar kan nå.

Det har pratats mycket om Los Angeles-bandet Rival Sons och jag har köpt skivorna men jag har aldrig riktigt greppat varför dom har blivit så uppskrivna som dom har blivit. Det skall erkännas att jag inte har gett skivorna den uppmärksamhet som dom förmodligen förtjänar men ändå, hade dom tilltalat mig så hade jag förmodligen spiset dom oftare eller? Hur som helst så är bandets spelning på Zeppelin Stage ett måste om man skall lita på mina vänner och jag kan bara konstatera att det är live som musik skall upplevas för att helheten skall falla på plats. Bandet spar inte på krutet utan sparkar igång direkt med "Gypsy Heart" samt den grymt bra "Burn Down Los Angeles" och den stora publiken är med på noterna direkt. Det är inte konstigt att bandets Led Zeppelin-dränkta och The Black Crowes-kryddade rock'n'roll går hem i stugorna för om det är något som det alltid finns plats för så är det ytterligare ett band som förvaltar Led Zeppelins arv på ett smakfullt sätt. På scen kan dock bandet tacka sångaren Jay Buchanan för att inte publiken blir uttråkade och går vidare. Han har en oerhörd scennärvaro och en suverän publikkontakt medan övriga i bandet mest ser obekväma ut och försöker hitta sin plats på scenen. Spela kan dom dock göra men lite mer kroppslig inlevelse hade inte skadat. Men det kanske kommer med åren för Rival Sons är fortfarande ett ungt band och kan dom fortsätta på samma utstakade stig och samtidigt hitta en liten egen identitet så dröjer det nog inte länge till innan de större festivalscenerna behövs för att kunna svälja en till synes stadigt ökande fanskara.

Los Angeles-baserade band var i år tydligen det hetaste att se enligt mina vänner så jag fick snällt ta rygg och inställa mig framför Rock Stage för att beskåda spektaklet som fått namnet **Steel Panther**. För det är precis vad det är – ett spektakel. Att hela konceptet Steel Panther är baserat på humor och parodi var jag väl införstådd med men på skiva har dom mest känts som vilket underlivshumorband som helst. Jag var alltså tvungen att se dom live för att förstå vad alla tycker är så underhållande – och underhållande är det – till en början i alla fall. Hela sleaze- och glamscenen är ju humor i sig och när man som Steel Panther överdriver det, inte bara ett utan flera varv för mycket, ja då blir det än mer underhållande. Gitarristen juckar konstant med underlivet och plutar med munnen, den androgyne bassisten bryr sig mer om sitt utseende än att spela och sångaren sjunger om sex, tjejer och droger som om det vore de mest självklara ingredienserna i livet. Lägg där till scenklädsel som är tight, avslöjande,

gräll och minimal så har ni förmodligen hela paketet klart för er. Tillsammans sjunger dom om feta tjejer, asiatiska horor, Tiger Woods och att festa hela dagen och lägga tjejer hela natten. Klichéerna står alltså som spön i backen och när dom i slutet på konserten tar upp ett gäng tjejer på scenen som dom tvingar till att visa bröstet ja då är stereotypen av "manlig" hårdrock total. Men det är, som jag konstaterade tidigare menat, som en humorakt detta och det är precis vad vi får. Det skrattas gott åt de banala texterna, de överdriva poserna och mellansnacket som håller sig under bältet. Men det jag tror många missar, och det som gör att det faktiskt blir så underhållande som det blir, är att det är fantastiska musiker som vi får ta del av. Många vet nog inte att det är ett gäng superduktiga musiklärare som står och fånar sig på scenen. Musicerandet är oklanderligt och sången är förmodligen en av de bättre som den "riktiga" sleaze-scenen någonsin har skådat. Hur som helst så är Steel Panther väldigt underhållande till en början och ju mer vi matas med det desto mindre roligt blir det. Det är roligt för stunden alltså och har man sett det en gång så behöver man förmodligen inte se det en gång till.

Så var det då dags för **Graveyard** och sist jag såg detta hyllade band live så hade dom precis släppt den än mer hyllade andra skivan "Hisingen Blues" och jag slogs då av hur mycket mer rakare och hårdare bandet hade blivit. Jag saknade en del av det flythändiga jammandet och upptäckarglädjen som jag lärt älska så med bandet. Dom var fortfarande grymt bra naturligtvis men det kändes inte riktigt som samma band. Så mina förväntningar på Graveyards spelningen på Zeppelin Stage denna kväll var inte speciellt högt ställda. Döm om min förvåning när dom inleder i sansat mak med "The Siren" och blandar sedan och ger hela konserten så som jag vill att dom skall göra. Hård, rak och högoktanig sjuttioalsrock blandas med utsvävande jam, stiliga taktbyten och psykedeliska partier och man kan inte låta bli utan att bli imponerad av vilket dynamiskt gäng dessa grabbar har blivit. Publiken må gå igång bäst på låtar som till exempel "Ain't Fit to Live Here" och tappa lite intresse när jammen sätter igång men då har dom inte

fattat grejen med bandet och dess musik. Jag stortrivs i alla fall i gröngräset när jag både njuter av bandets sköna musik och kvällsolens sista strålar. Att ljudet från Festival Stage och Mastodons urtråkiga musik ibland slår igenom och förstör helhetsupplevelsen rör mig inte i ryggen för man blir smått hypnotiserad av Graveyards framträdande ändå. Ett betyg så gott som något.

Banden som mina vänner tydligt påtalade för mig att jag var tvungen att se var fler än vanligt detta år och när svenska **Vulkan** skulle spela upp på Rockklassikers scen så var det bara att hänga på. Bandet beskriver själva sin musik som "prock" vilket tydligen skall vara en progressiv blandning av rock, metal samt pop och jag måste faktiskt medge att dom kommer ganska nära. Det låter lite som om Radiohead skulle få ett spastiskt spacerocknervsammanbrott för det är ömsom smäktande vackert för att i ett ögonblick gå över i ett intrikat inferno som jag inte får grepp om. Grabbarna är duktiga på att spela, det går inte att ta ifrån dom, men jag har svårt för musik som jag inte kan hitta en röd tråd eller någon form av melodi i så Vulkan var inget för mig helt klart. Fast det var ganska underhållande att titta på så helt bortkastad var inte tiden trots allt.

Om mina vänner tjatat på mig att se olika band under festivalen så var det nu min tur att tjata på dom. Jag hade inte hört mycket med dalagrabbarna i **Mother of God** tidigare men det lilla jag hört lät mycket lovande. Det visade sig att mitt goda musiköra än en gång hade rätt för bandet imponerade stort på mig när dom røjde loss på rockklassikerscenen. Med ena foten i sjuttioalets rockmylla och den andra i tvåtusenålets stonerdimma så får dom det att kränga ordentligt om gitarriffen och över hela härligheten vilar ett mystiskt skimmer. Tänk Kyuss möter Black Sabbath så kommer ni ganska nära. Bandet visade sig även ha en fartfylld inställning på scenen vilket även höjde det

positiva intrycket. Kan dom bara snickra ihop lite mer låtar med starka melodier och refränger så blir Mother of God en rockkraft att räkna med i framtiden.

Ett av de band jag sett fram mest mot att se var de återförenade grungekungaran i Soundgarden med en av rockens bästa sångare vid micken i form av Chris Cornell. Bandet hade dock aldrig varit några stora favoriter hos mig så förmodligen var det chansen att än en gång få se just Cornell som drog mest. Hur som helst så hade en lång och krävande dag tagit ut sin rätt på fötter och rygg så när väl Soundgarden går upp på Festival Stage och inledde med "Searching with My Good Eye Closed" så var det med dämpad entusiasm jag följde spektaklet. Energin kom åter lite när dom redan som andra låt spelade upp "Spoonman"

..... och snabbt efter det rev av både "Let Me Drown" och "Outshined" men det räckte inte. Jag var slut som människa. Till tonerna av "Flower" vänder jag och min kamrat våra steg tillbaka till tältet och en välbehövlig vila...

...vi stannade dock till en snabbis vid Zeppelin Stage och spanade in Dark Funeral några låtar när dom levererade sin satansmessa. Det gick fort, det var elakt och Lord Ahriman var en precis så ond uppenbarelse som han skall vara. Men hade jag inte ork att stå och lyssna på grunge hur skulle jag då finna energi till att beskåda våldsamt black metal? Så efter den mästertliga "666 Voices Inside" bar det så äntligen av till tältet och vila. Dark Funeral var bra dock, jävligt bra, så det är trist som fasen att jag inte orkade se hela föreställningen.

Imperial State Electric 8/10

Danko Jones 8/10

Rival Sons 7/10

Steel Panther 6/10

Graveyard 7/10

Vulkan 5/10

Mother of God 7/10

Fredag: Oväntad svag dag i regnet.

Tredje dagen såg på förhand oerhört intressant ut med flera stabila rockband men riktigt trist väder gjorde att det blev aningen segt istället. Michael Schenker spelade i ösregn vilket tog ner humöret på i alla fall mig och Blue Öyster Cult fick spela i ett skyfall och då gav jag upp. Dessutom krockade dessa två band helt eller delvis med Gamma Ray och Tygers of Pan Tang vilket också sved en aning att missa. Men ändå, man kan inte få allt, och regnet upphörde ju så det var ju positivt i alla fall...

Fredagen inleddes i ett öltält då regnet som sagt hängde i luften och därifrån kunde vi beskåda Mike Portnoys nya band Adrenaline Mob på Festival Stages storbildsskärm. Ljudet gick fram ganska bra också så det var helt okay bakgrundsmusik vi fick. Bandets debut tilltalade mig dock föga förutom låten "Undaunted" som är helt okay men behöver vi verkligen ett band till som låter som en mix mellan Black Label Society och Disturbed? Den låten och covern på Black Sabbaths "The Mob Rules", som bandet avslutade med, lät dock riktigt bra men fan vore väl annars med en sångare som Russell Allen vid rodret? Jag kan dock inte skaka av mig tanken under spelningens gång att det känns som att Allen försakar sin talang i ett band som detta. Nåväl, det var inte så konstigt att regnet började falla för den delen heller...

Regnet kom på allvar när brittiska **Black Spiders** klev upp på Zeppelin Stage men det hindrade dom inte från att försöka spela skiten ur allt och alla. I programbladet står det att dom är som en blandning mellan AC/DC och Turbonegro och det är nog inte helt galet för det är riffigt, refrängstarkt, kaxigt och uppkäftigt. Jag skulle även vilja påstå att diverse ökendiggande stonerband samt Motörhead ingår på grabbarnas gemensamma blandskivor på turnéerna också. Vad jag dock inte förstår är att om man nu vill bjuda på en intensiv och knäckande rockshow, precis som musiken bjuder in till, varför tar man då en evighet på sig mellan låtarna för? Visst har gitarristen och sångaren Pete Spiby ett rätt så kaxigt och underhållande mellansnack men ibland är det bara tyst i vad som känns som en evighet innan det drar igång igen. Fast när dom levererar underhållande låtar som "Just Like a Woman" och "Kiss Tried to Kill Me" så kan man förlåta en sådan enkel sak. Det bandet dock behöver jobba på till nästa gång är fler låtar i just den kalibern för ibland blir det lite för mycket utav samma sak.

Oavsett så har Black Spiders någon stort på gång och det var väldigt underhållande att se och höra när dom spelade.

För två år sedan lämnade jag supergitarristen Michael Schenkers spelning på Sweden Rock Festival på grund av att det regnade från sidan. Denna gång kommer regnet uppifrån för en gång skull så jag gav mig den på att se hela konserten nu när jag ändå tagit mig fram till Rock Stage. Det är ingen toppkonsert Schenker och hans band **Temple of Rock** bjuder på men de yttre förutsättningarna är ju inte helt perfekta heller. Men det är ett namnkunnigt band han har med sig i alla fall i form av trogne vapendragaren och gitarristen Wayne Findley, forna Scorpions-duon Francis Buchholz på bas och Herman Rarebell på trummor där den sistnämnde mer och mer börjar se ut som en kopia av skådespelaren Geoffrey Rush. Den stora anledningen till att jag uthärdar det vidriga vädret är det faktum att sången sköts av Doogie White, en av mina stora favoriter. Tyvärr lyckas varken han eller de andra i bandet höja sig över sin egen toppförmåga och så gäller även Schenker men det är ändå på en tillräckligt hög nivå för att det skall bli oerhört underhållande.

Gitarristen verkar faktiskt vara på ett positivt humör när han som vanligt briljerar sig igenom UFO-hits likt "Lights Out", "Shoot Shoot" och "Rock Bottom" eller Scorpions-klassiker som "Rock You Like a Hurricane", "Holiday" och "Blackout". Det är till och med så att de, som vanligt, väl tilltagna gitarrsolona är riktigt njutbara i regnet. Bandet trampar aldrig ner i diket och dom klättrar aldrig upp på toppen. Det är liksom jämnbra hela tiden och jag klagar inte, man kan ha det mycket tristare i ett regnoväder om ni frågar mig.

Tanken var att efter Schenker raskt pallra sig över till Festival Stage och se vad Blue Öyster Cult hade att bjuda på. Tyvärr bjöd de mörka hotfulla molnen på ännu mera regn än under Schenkers spelning så vid flydde in i ett öltält

där vi hade en hyfsad blick över scenen. Där inledde Blue Öyster Cult sin spelning piggt med "The Red & The Black" och "Golden Age of Leather" men det blir liksom inte samma sak när det ösregnar och man trängs med andra blöta människor. Så till tonerna av "Burnin' for You" och "Buck's Boogie" styr vi våra blöta skor mot tälten och uppladdningen inför kvällens stora begivenhet istället...

Tanken var att efter Schenker raskt pallra sig över till Festival Stage och se vad Blue Öyster Cult hade att bjuda på. Tyvärr bjöd de mörka hotfulla molnen på ännu mera regn än under Schenkers spelning så vid flydde in i ett öltält där vi hade en hyfsad blick över scenen. Där inledde Blue Öyster Cult sin spelning piggt med "The Red & The Black" och "Golden Age of Leather" men det blir liksom inte samma sak när det ösregnar och man trängs med andra blöta människor. Så till tonerna av "Burnin' for You" och "Buck's Boogie" styr vi våra blöta skor mot tälten och uppladdningen inför kvällens stora begivenhet istället...

...men **Motörhead** blev inte riktigt som jag hade förväntat mig. Jag har nu sett bandet ett tjugotal gånger och vet vad jag får men sällan har väl Lemmy och kompani sett mer ointresserade ut än denna kylslagna kväll? Mikkey Dee skötte sig som brukligt men det var länge sedan jag såg Lemmy så berusad på scen som denna kväll och Phil Campbell verkade ovanligt angelägen om att få konserten överstökad. Dessutom mumlade/sludrade de båda värre än någonsin i mellansnacken. Man kan ju även tycka att bandet borde börja bjuda till lite nu när dom trots allt har spelat en ansevärd mängd gig på festivalen? Festivalbesökarna börjar ju kunna bandet nu. Men nej då, det är ett Motörhead-standardgig tagit ut rock'n'rollens ABC-bok. Att hitsen spelas har jag ingen emot och det är lite kul att vi i Sverige verkar ha ensamrätt på den visuellt snygga "bomberriggen" men är det inte dags att byta ut en del låtar på repertoaren och ersätta dom med andra favoriter? Ett band som Motörhead har allt för många bra låtar som aldrig blir spelade live så varför inte bjuda på några? Nåväl, det är ju Motörhead som står på scenen trots allt och jag tar ett dåligt Motörhead-gig framför ett bra med nästan vilket annat band som helst. Men då både Lemmy och Phil tappar bort sig emellanåt, en trög setlist och en ovanligt sval publik så blir detta en av de tristaste spelningar jag har sett med bandet hittills. Det betyder ju ändå att det är en klart godkänd spelning för det är ju ändå Motörhead vi pratar om här som sagt.

Vi avslutade kvällen med ett par rundor i öltältet och därifrån hörde i kvällens avslutare Twisted Sister leverera sina hits från Festival Stage. Det låter bra, det låter riktigt bra och det är inte många låtar man inte har hört tidigare. Dessutom är ju Dee Snider en entertainer ut i fingertopparna så jag förmodar att dom som såg spektaklet fick sig en ordentlig upplevelse...

Vi avslutade kvällen med ett par rundor i öltältet och därifrån hörde i kvällens avslutare Twisted Sister leverera sina hits från Festival Stage. Det låter bra, det låter riktigt bra och det är inte många låtar man inte har hört tidigare. Dessutom är ju Dee Snider en entertainer ut i fingertopparna så jag förmodar att dom som såg spektaklet fick sig en ordentlig upplevelse...

Black Spiders 7/10

Michael Schenker's Temple of Rock 7/10

Motörhead 6/10

Lördag: I väntan på kungen!

Sista festivaldagen var egentligen bara en enda lång väntan på en enda artist men solsken, sköna rockband och trevligt sällskap gjorde väntan väldigt lätt. Och är det finaldag på festivalen så vad passar då inte bättre än svängig riffrock i solskenet? Personligen hade jag hellre sett **Bonafide** tidigare på festivalen och senare på kvällen men man kan inte få allt och faktum är att vi kunde knappast ha inlett lördagen bättre än så här. Att jag har hyllat i princip allt som dessa svenskar har gett ifrån sig är inte någon hemlighet och jag måste fortsätta även nu! Förra gången jag såg bandet på Sweden Rock Festival så fick dom den otacksamma uppgiften att spela direkt efter energiinjektionen Airbourne och jag upplevde då Bonafide som ett stelbent och trist band live.

Men nu är det andra bullar! Det är fart och fläkt på scenen även om den naturliga centralgestalten Pontus Snibb är den som tar mest plats. Hans gitarrspel glöder och hans sång är både stark och personlig precis som på skiva. Övriga medlemmar i bandet drar naturligtvis sitt till underhållningen dom också men det är liksom svårt att misslyckas med svängande fundament som "Dirt Bound", "No Doubt About it" och "Loud Band". Men som om inte det vore nog så bjuds vi på två nya låtar i form av "Doin' the Pretty" och "Rebel Machine". Den förstnämnda står med skönt Rose Tattoo-sväng i verserna medan den andra blickar åt Bon Scott-erans AC/DC med fullbordat Angus Young-solo av Snibb ute i publiken. I slutet på "Rebel Machine" bjuds vi även på ett trumsolo från nya trummisen Niklas Matsson och en bit av Rose Tattoos "Nice Boys Don't Play Rock'N'Roll". Den stora publiken framför scenen trivs och bandet överöses med allsång, något som dom sen utnyttjar i finalnumret "Fill Your Head with Rock". Då bjuder dom upp en anseelig mängd vänner på scenen som tillsammans med bandet och publiken ser till att konserten avslutas med en stor smäll! Även om jag föredrar bandet på en mindre klubbscen så måste jag erkänna att jag har nog aldrig sett dom bättre än så här och eventuell festivalkoma är som bortblåst efter att bandet har spelat klart. Starkt jobbat grabbar!

Nu var det dags att vila fötterna en aning. Inte för att det behövdes för stunden utan mest för att förbereda sig inför vad som komma skall. Vi slog oss ner i det stora öltältet och fick en bra blick över scenen Rock Stage och en lysande plats för att kunna njuta av Fish på bland annat storbildsskärmen. Det lät till och med bra där vi satt så det var näst intill perfekt. Jag har aldrig varit något fan av sångaren Fish, eller Derek William Dick som han egentligen heter, varken solo eller med Marillion. Men att han har en skön röst och är en underbar personlighet har liksom inte gått att missa. Han glider in på den soldränkta scenen och han både rör sig och ser ut som en korsning mellan Phil Collins och Ian Gillan och döm om vår förvåning när han faktiskt låter som en korsning av dessa två gentlemän också. Än mer förvånad blir jag när bandet börjar spela att jag faktiskt känner igen flera av låtarna dom framför så som "Credo", "Assassing", "Innocent Party" och "Fugazi". Det är inte speciellt hårt eller rockigt även om det förekommer både lite tungt gung och sköna riff utan det är mest mysigt hela tiden. Den oerhört karismatische sångaren lufsar runt på scenen och myser ikapp med solen och fansen medan bandet spelar lite skönt progressiv lounge-rock och hela stämningen är oerhört familjär. Det är alltså ingen sprudlande scenshow vi bjuds på men det behövs inte för det var ett härligt tillbakalutat gig som gjorde att man mådde bra. Bäst mådde min kamrat som direkt efter konserten grät som ett litet barn av lycka över konserten som han tyckte var helt magisk.

Så var det då dags för en av de mest emotsedda konserterna på årets festival för min del. Även om jag inte är speciellt insatt i återförenade Bad Companys hela repertoar så är det tillräckligt för att fatta att detta är oerhört svängig och skön classic rock. Det gungar igång ordentligt i kvällssolen redan i inledningen när dom spelar upp låtar som "Can't Get Enough", "Honey Child" och "Run with the Pack". Sen följer ett pärlband av grymma låtar med höjdpunkter som det tunga riffandet i "Gone, Gone, Gone", allsångsvänliga "Feel Like Makin' Love" och den för aftonen nästan sydstatsmysiga "Shooting Star". Fast frågan som både jag och kollega Paananen ställer oss är; "Känns det inte lite som Paul Rodger Show"? Och visst är det så. Den fullkomligt mästerlige sångaren tar över scenen från första sekund och övriga medlemmar i bandet, hur bra dom än spelar, förpassas ganska snart till hans skugga. Det omfång och de resurser den mannen besitter

i sin röst är få förunnat och det spelar ingen roll om det är rivig rock eller om det är en pianoballad så är det med stor känsla han framför lyriken. Lägg där till en scennärvaro och publikkontakt som enbart en ärrad veteran kan ha så är det inte så konstigt att herr Rodgers blir den naturliga centralgestalten på scenen. Tyvärr drar hans bandmedlemmar ner totalintrycket en aning då dom känns aningen trötta och anonyma. Det låter riktigt bra för det mesta men dom lämnar sin frontman till att dra hela lasset och det är inte helt optimalt även om Rodgers gör ett strålande jobb som sagt. Det enda negativa är väl att vinden ibland bär iväg ljudet lite för ofta. Hur som helst så sitter avslutningen med "Bad Company" och "Ready for Love" som gjutet, en förbannat bra konsert var till ända och det är bara att konstatera att gammal rock svänger bäst.

Nu var det dags att växla tempo musikaliskt och se vad de snabba och progressiva power metalgrabbarna i Symphony X hade att erbjuda. Då jag aldrig har förstätt mig på mig på deras storhet, även om Russell Allen är en fantastisk sångare, så engagerar jag mig föga i bandets framträdande. Istället intar jag ryggsläp i slänten framför scenen och försöker blunda en stund för att kanske lyckas få till en såkallad "power nap"....

Men hur lätt är det när det är höghastighetssmatter från baskaggarna, ylande gitarrer och en frenetisk sångare som far fram på scenen? Fattar dom inte att jag behöver vila lite? Skämt åsido så även om jag inte är helt fokuserad på vad som händer på scenen så låter det faktiskt riktigt bra om bandet ändå. Flertalet låtar känner jag faktisk igen och publiken verkade gilla det dom fick. Fasen vet om jag inte lyckades få en liten blund i ögonen också...

Som tur var vaknade jag till så att jag kunde njuta av sydstatskollektivet **Lynyrd Skynyrd** på den största scenen. Tyvärr krockade deras spelning med Sacred Reich som jag mer än gärna hade velat se men det är något med Skynyrds musik som gör att det lockade mer. Bandet tvekar inte utan radar upp ett pärlband av hits och sångaren Johnny Van Zant är på ett finfint humör när han lotsar sitt band genom låtar som "Workin' For MCA", "Skynyrd Nation" och "Saturday Night Special". Men det är ju de riktigt klassiska låtarna som vi väntar på och allsången blir också som starkast i magiska "Simple Man" och "Tuesday's Gone". Sen kan man säga vad man vill om en låt som "Sweet Home Alabama" men när man får höra den med "originalbandet" så är det en förbannat bra låt och följer dom dessutom upp den med fantastiska "Free Bird" som avslutning som dom gör denna afton så kan det knappast gå fel. Att det är långt ifrån det Skynyrd som skrev dessa låtar som står på scenen vet väl alla. Men det spelar ingen roll för namnet Lynyrd Skynyrd känns idag på något sätt större än de individer som spelar och sjunger i bandet. Oavsett så är det en mängd musiker och sångare som tar plats på scenen så det är sällan en död stund under konserten vilket om inte annat är bra under det lite segare medleyt. Lynyrd Skynyrd gjorde i alla fall ett riktigt trevlig gig i solnedgången och ett bättre band att leverera musik till sommaren finns det knappast.

Äntligen var det då dags. Festivalens sista konsert för egen del och en comeback av en dansk kung. Efter att ofrivilligt ha varit borta i allt för många år från scenen så är alltså King Diamond återigen frisk nog att ge oss sin fantastiska musik. Kungen av skräck hade slagit på stort och byggt upp en imponerande scendekor med stora gamla trappor, en lång balkong, pentagram, upp-och-ner-vända kors, demonliknande skallar lite här och var och alltihop är som taget ur en ryslig film. Framför scenen står som vanligt kyrkogårdsgallret de första låtarna och alltihopa ger en inramning som kallar fram de kalla kårarna när bandet inleder med "The Candle", "Welcome Home" och mästerliga "Voodoo". Kungens mångfacetterade röst låter bättre och starkare än någonsin känns det som när han lotsar oss vidare igenom kungliga låtar som "Up From the Grave" och "Sleepless Nights". Efter "Shapes of Black" och gitarrsolon så byter konserten skepnad för inledande halvan har inte varit en konsert utan en föreställning som har trollbundit mig mer än vad någon annan artist har gjort på årets festival. Hela tillställningen tar nu istället skepnaden av en "vanlig" konsert då Kings gamla bandkollega från Mercyful Fate, gitarristen Hank Shermann, träder in på scenen för att gästspela på samma bands "Come to the Sabbath". En fantastisk låt som hade kunnat bli en av höjdpunkterna men det förstörs ganska ordentligt av Michael Poulsen från Volbeat som skall gästsunga ihop med Kingen. Hans röst är helt malplacerad och bara hans blotta närvaro är helt fel för hela konceptet. Då var det bättre på kvällens andra Mercyful Fate-låt, "Halloween", där gitarristen Michael Denner (också han från Mercyful Fate) och trummisen Mikkey Dee (före detta Mercyful Fate) gästade och framförde en vital version av den klassiska låten. När sen "Black Horsemen" rundar av setet så är jag oerhört nöjd med vad jag har fått se men samtidigt kunde jag enkelt räkna upp en tio-femton låtar som jag ville höra ytterligare. Men det fick jag inte utan jag fick nöja mig med en kanoncomeback av King Diamond som lovade oerhört gott inför framtiden. Nu ser vi fram emot nya skivor och kommande turnéer för detta måste ha gett Kingen blodad tand och ju mer tiden går desto starkare borde han bli vilket underlättare kommande teatraliska framträdanden.

Ohyggligt nöjd med kvällens avslutning så stegade jag och mina vänner mot bilen och hemfärd i nattens mörker. På vägen till campingen så plockade vi upp kollega Paananen som hade beskådat Slade samtidigt som vi tittade på den danske kungen. Slade hade gjort ett riktigt bra framträdande där dom tydligen hade staplat "den ena hitlåten på den andre".

Väl i bilen och ut på motorvägen så åker vi förbi festivalområdet där Mötley Crüe precis har gått upp på Festival Stage för att avsluta festivalen. Det var mycket bildskärmar, lampor och andra attiraljer på scenen för att publiken skulle tappa fokus på bandet som enligt rapporter tydligen var ganska usla denna kalla sommarkväll.

Bonafide 8/10

Fish 7/10

Bad Company 8/10

Lynyrd Skynyrd 7/10

King Diamond 9/10

Om man skall sammanfatta festivalen så är jag mer än nöjd med de konserter jag har sett och Sweden Rock bjuder alltid på ett välarrangerat arrangemang. Vädret går inte att klaga på heller. Visst det var lite kallt på nätterna och under fredagen kom det några rejäla regnskuror men det var inte värre än att man överlevde och jag tar hellre de väderförutsättningar som var än tokvarmt helt tiden. Det som dock drar ner betyget, och har så gjort de sista åren jag besökt festivalen, är priserna.

Biljettpriset kan jag ha överseende med om man slår ut det på antalet band man ser men priserna i baren är i mastigaste laget. Man blir smått ruinerad om man vill släcka törsten med öl eller liknande drycker. Men det som svider allra mest är ju att parkera och bo på någon av campingarna runt om festivalen...

Då dessa drivs av landägarna/bönderna så kan dom ju ta ut hutlösa priser och detta gör att jag förmodligen har besökt festivalen för sista gången. Det är helt enkelt inte ekonomiskt försvarbart att besöka festivalen längre i mitt fall. Men man skall aldrig säga aldrig, detta var mitt tretton år på festivalen och när banden börjar trilla in och sommaren närmar sig så rycker det i Sweden Rocktarmen och till slut så är man väl nere i Norge igen...

Text & Foto: Ulf Classon

Alias Eye – In Between (Quixote Records/Progrock Records USA)

Tyska Alias Eye som även deltagit på vår "egna" festival Slottsskogen Goes Progressive kommer här med sin fjärde fullängdare. Bakom omslaget finner vi Mattias Nore'n och vad jag förstår vill de med denna skapelse återgå till de mer melodiösa från debuten och ändå behålla tyngden från tredje släppet "In Focus". Progressiva takter i form av finurliga passager, tempoväxlingar och arrangemang återfinns här om än i en rätt behärskad eller om man vill så, ballanserad variant.

Philip Griffiths röst speciellt på de lugna partierna och i grund och botten melodierna är annars styrkan på ett genomgående varierat album. Tyvärr känns inte allt lika starkt, möjligen då för att Alias Eye vill ha med för många musikaliska inriktningar vilket kan kännas något spretigt. Instrumentalt skickligt är det alltid ändå.

Till skaran lyft måste jag nämna "Time Machine" där supertramp keys, medryckande slingor och tunga gitarriff sitter som de ska vid första lyssningen, om ni känner igen titeln så är det inte så konstigt då det är Beggars Opers's klassiska hit. "Stars Shall Fall" en lugn och återhållsam skapelse där Griffiths varma röst helt kommer till sin rätt, lite Göran Edman här J. "Take What's Mine" och vi kan åter härleda till Supertramp samt en större dos Saga toppat med giftiga gitarrslingor.

Ja "In Between" är en passande titel på ett album som just håller sig kring mellanstrecket, inte det mest unika men ändå med kvalitativa kompositioner om än något spretigt utvalda.

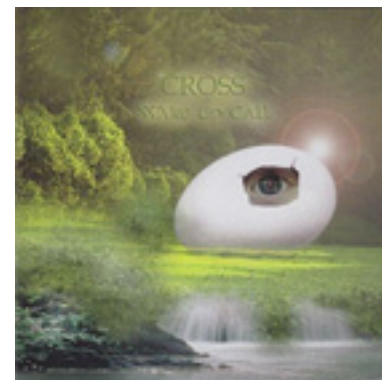
7/10

Conny Myrberg

CROSS - Wake up call (Progress Records)

Hansi Cross & co kommer här med sitt kanske mest symfoniska album hittills, den nionde fullängdaren sedan debuten 1988 om jag räknat rätt. Grundstommen i bandet är Cross själv på strängar, tangenter och sång tillsammans med Lollo Andersson på basar och Tomas Hjort på trumverk. Ett gäng gäster bidrar till kompotten och här sticker Hannah Sundqvists elektriska fiol ut lite extra.

Det startar fint med ett riktigt läckert konvolut som fångar blicken och skapar nyfikenhet. Layout och design är en smaksak, men torrt konstaterar man i min ålder att ögat har svårt med olivgrön text på gul bakgrund i dimma, så det vackra texthäftet förlorar i informationsvärde. Men snyggt är det! Det startar också riktigt fint med musiken – stämsång och plockande gitarr. Så blir det tungt och ödesmättat med staccatofioler, diverse vändningar och "Human resolution" klockar så småningom in på 9:02. En minisympfoni enligt mall 1 A utan att sticka ut eller överträffa de många kompetenta progressiva band som verkar idag. Helt okey bruksprog helt enkelt. Den korta pastoralen "Remembrance" med akustisk gitarr och en söt syntslinga anno Genesis 1976 övergår i ännu ett längre, symfoniskt stycke, "Falling beyond". Cross har god känsla för goda sångmelodier, även om själva sånginsatsen i sig inte är extraordinär. Vi får inte känslan hos en Gabriel eller en intensitet hos en LaBrie. Tänk Steve Hackett en oktav upp. De instrumentala passagera – av nödvändighet är de ganska många med tanke på låtarnas längd – tycker jag också går på tomgång emellanåt.

Fjärde låten "Racing spirits" är instrumental rakt igenom. Ett lovande parti där inspirationen från Camel gör sig påmind i svidande gitarrmelodier planar ut i unisona riff och ganska flata instrumentala kaskader utan riktigt bett. Kan det vara de, i mina öron, ganska platta syntbakgrunderna som ligger i ackordmattor som gör att jag inte riktigt får rätta känslan. När tempot dras ner ett snäpp och tillåter känslan lysa upp musiken, som i första delen av titellåten "Waking up", glimrar det till. Snart får vi de instrumentala melodiriffen på halsen igen, innan ännu ett lugnt parti med lite stråkar och vacker dramatik bryter av. Hansi Cross gitarr får gråta och helt plötsligt finns en närvaro och ett tilltal som jag gärna hört mer av. Nåväl – uppvaknandet tar drygt 17 minuter så här finns det tid och plats att sträcka ut upptäckningsrikedomen. Äntligen får jag också höra fiolen i en vacker melodi och inte bara i effektgivande staccato. Skivans mest kompletta låt.

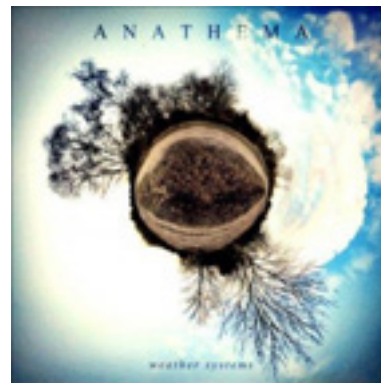
Som avslutning får vi bonusspåret "Now", ursprungligen skriven av ambientbandet "Spektrum". En ganska ren och rak låt, med ett sound som påminner om Pendragon på halvfart. Dock med plattans snyggaste syntparti som mot slutet som leder över i ett läckert gitarrsolo. Snygg final! Sammantaget har Cross levererat en kompetent och genomarbetad platta med ett knippe symfoniskt färgade spår som är värt, om inte en bugning, så i alla fall ett lyft på hatten och tack för denna gång.

Betyg 7/10

Hans-Åke Höber

Anathema - Weather Systems (Kscope)

Anathema levererade för ett par år sedan en sensationellt stark platta i Artrock-genren under titeln "We're here because we're here". Nåväl, det kanske inte var helt oväntat då den producerades av mästaren själv inom gebitet, Steven Wilson från Porcupine Tree. Nu kommer deras uppföljare under titeln "Weather Systems", den här gången producerad av bandet i samarbete med norrmannen Christer-André Cederberg. Med den titeln kan det ju knappast bli mindre intressant (tänker jag som väderintresserad recensent)! Men, skämt åsido, förväntningarna på nya plattan är naturligtvis höga och frågan är om bandet kan fortsätta leverera lika bra plattor. Ja, efter att ha lyssnat igenom den nya plattan ett antal gånger så får man nog säga att man åtminstone är bra nära den tidigare releasen.

Anathema som band har ju genomgått en rätt anmärkningsvärd utveckling sen starten 1993. Efter att i början spelat ganska hård melodisk metal levererar man numera musik som närmast gränsar till klassisk musik, främst på grund av den flitiga användningen av stråkar och stråkenssembler i kompositionerna av låtarna. De hårda gitarrerna har dessutom i stort sett ersatts med akustiska gitarrer och trummorna för tidvis en ganska undanskymd roll som taktgivare. Ett annat utmärkande drag i dag är den fina stämsången på många av låtarna, antingen i form av duetter mellan sångaren Vincent Cavanagh och sångerskan Lee Douglas eller från Vincent Cavanagh själv tillsammans med brodern Daniel.

Det som jag själv slås av som rätt anmärkningsvärt med Anathema är att man anammat ett av punkens främsta kännetecken, nämligen en ganska högfrekvent takt anförd av både trummor men i Anathemas fall framförallt av gitarr (i upprepade gitarrsekvenser). Det här märker man framförallt i slutet på många av låtarna som karakteriseras av en sorts crescendo i musiken till skillnad från början av låtarna som i regel startar med enkla akustiska gitarrsekvenser. Ett typexempel på detta sätt att bygga upp låtarna är låten "Lightning song" men, som sagt, det är en struktur som återkommer i många av låtarna. På den nu nämnda låten drar man på även med elgitarr på slutet vilket annars är rätt så lite förekommande på plattan. Det som gör att det ändå känns så otroligt väsensskilt från punken är de flitigt förekommande stråksekvenserna och den närmast gudomligt snygga stämsången. Alltså, den musikaliska ambitionen ligger alltså skyhögt över det som kännetecknade punken. Även låten "Sunlight" är ett typexempel på detta. Oerhört sköna enkla akustiska gitarrtoner i början, följt av änglalika stämsångskombinationer i ett alltmer intensifierande sound med frenetiskt vevande gitarrer och trummor på slutet. Som sagt, många låtar följer detta mönster och på den negativa sidan jag kan faktiskt tycka att detta kan vara en liten nackdel eftersom det tar bort lite av spänningen i låtarna så att man riskerar att tröttna på dem fort.

Även om alltså inte allt på plattan känns helt på topp så finns det ändå tillräckligt många starka låtar för att jag verkligen skall kunna rekommendera den för alla er som gillade den förra plattan. För egen del finns det tre låtar som sticker ut mer än de andra. Mitt absoluta favoritspår är "The storm before the calm" (en kul travestering på frasen "lugnet före stormen") som nog är det spår som ger klarast associationer till det tidigare samarbetet med Steven Wilson. En mycket spännande komposition i två delar. Den första är ett svängigt arrangemang med mycket nerv och spänning. Härliga kombinationer mellan rytm och stråksektioner (eller är det möjligen Mellotronstråkar till skillnad från det övriga som definitivt är skapat av riktiga stråkar?) med en avslutning där man får känslan av att befinna sig på ett störtande flygplan eller på ett skenande tåg. Andra halvan är ett mycket mer avspänt och lugnt parti som definitivt ger associationer till lugna låtar från Pink Floyd eller Porcupine Tree. En mycket fin och spännande komposition! Övriga två höjdpunkter är mera av ballad-liknande karaktär med den där oerhörda känslan som ger de där välbekanta rysningarna som man ibland kan få av musik. Det gäller de två avslutande spåren "The lost child" och "Internal landscapes". Den förstnämnda inleds lite ovanligt med ett stilla hummande av låtens bastema och sedan tar det instrumentella över med mycket stråkar och piano. Absolut den lugnaste och mest stämningsfulla låten på plattan. Så småningom också otroligt fin stämsång till smäktande stråkar och piano. Kan nog till och med locka fram en och annan tår hos den som berörs av starkt sorglig musik. Den absolut sista låten handlar om något så omdebatterat som nära-döden-upplevelser. Den inleds med att en man berättar inlevelsefullt vad han själv varit med om vilket följs av en musikalisk illustration. Även denna låt är mycket vacker och den omges av en mycket fascinerande drömlig ljudbild. En oerhört fin produktion som mycket mycket långsamt klingar ut på slutet (mycket snarlikt det slut på plattan som Steven Wilson har på sitt mästerverk "Grace of Drowning" från förra året).

Slutsats: Ännu en mycket fin platta från Anathema som nästan når samma höjder som mästerverket "We're here because we're here"! Rekommenderas varmt!

Betyg: 8 av 10

Karl-Göran Karlsson

Foto: Conny Myrberg

Devin Townsend Project
Brewhouse/Göteborg 3/11-2012
Text & Bild Conny Myrberg

Mr Madman tillika geniet Devin Townsend som har så många saker på gång bara levererar, humorn är en lika viktig del som det musikaliska. Denna afton var inget undantag! Under riggning får vi se den ena humoristiska scenen efter andra på projektorduken. Många skratt blev det och så drar det igång med en kompakt ljudmatta i form av "Supercrush". Den tyngre "Kingdom" tar vid och Devins mer "galna" uttrycksform med orden (Stay With Me, Play with me), vilket drag! Fotade även denna kväll och som sig brukar är det dags att avnjuta resten av konserten efter tredje låten.

Efter ytterligare tungt tempofyllda partier kommer en mer lugnare med "Where We Belong" från senaste plattan och allsång på skansen kan slänga sig i väggen. "War" och gitarmattan slår en rätt i nyllet och sedan dags för mer tokerier med "Colonial Boy" och 123 123 takter och man bara ler.

"Vampira" strömmar ut i högtalarna och en Devin i form av djävul, sexig vampira samt skellet som spelar instrumenten återses på filmduken. "Juular" med sitt pumpande tåg är det är bara att kapitulera. Ja konserten är inte bara ljud och ljus utan ett helt koncept med allt! Devin anses ju vara både lite galen och geni och de är bara att hålla med. Mellansnacket är av det rappaste slaget och full av ironi. Såg konserten med tre av mina vänner och alla var mer än nöjda så summan av kardemumman en riktigt bra konsert.

9/10

Conny Myrberg

The Safety Fire
Sticky Fingers 17/10-2012
Text & Bild Conny Myrberg

Brittiska The Safety Fire vilka bildades 2006 kan kanske beskrivas som ett progressivt metalband i modernare tappning där även growl är ett bestående inslag. Senaste plattan Grind the Ocean släpptes nyligen via InsideOut music och ikväll fick vi beskåda gruppen i Göteborg och Sticky Fingers.

Setlisten var alla från senaste plattan och Circassian Beauties fick inleda, inte den mest lättsmälta men ändå full med tempoväxlingar. När så DMB (FDP) drar igång verkar publiken vara mer med på noterna i den gungande och mer hårdare framförandet.

Nu ännu växling där finstämda gitarrer inleder nästa akt Animal King, här blandar gruppen friskt mellan finstämdhet och råhet som tilltalar mitt eget tyckande. Floods of Colour får ett återkommande gitarr/bas/trummor tema stå som bas och skönsången blandas med growl där också medlemmarna släpper loss på scen. Huger Hammers avslutar detta set och nog känns kvällens framförande låtar passa scenen väl, kanske även bättre än på cd'n? Som förband gav de sin publik valuta för pengarna och välkomna som huvudakt nästa gång :)

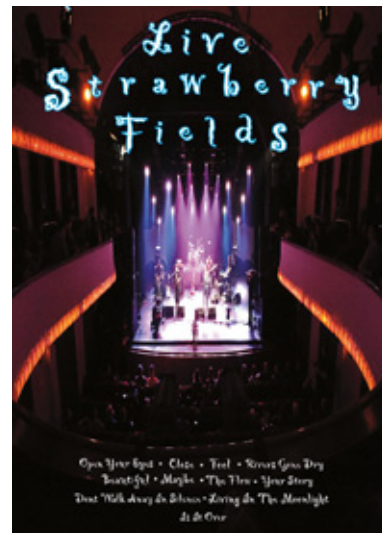
Strawberry Fields - Live Strawberry Fields DVD (Metal Mind Productions)

Gruppen Strawberry Fields är kanske inte världens smartaste. Man undrar lätt hur många gånger denna polska sextett blivit tagen för ett Beatles-coverband. Strawberry Fields ligger en bra bit därifrån, någonstans kring de Masuriska Sjöarna, ja det där polska vemodet, ni vet. Wojtek Szadkowskis låtar lutar mot det luftiga Quidam-hållet snarare än mot den tyngd som presenteras av exempelvis Indukti eller Riverside. Szadowski (även känd från Satellite) placerar dessutom sina keyboards i en framträdande position man kanske inte är van vid vad gäller pirogernas och de märkliga kyrkornas land. Klaviaturerna är riktigt härliga, både de atmosfäriskt vackra och de som hugger till med vässade tänder i solona.

Som tittare bjuds du på en maffig ljusshow, vilket är positivt, då bandet själva inte är de mest självklara scenpersonligheter. Inspelat inför en fullsatt Teatr Slaski i Katowice (Polens svar på Slottsskogen!) gör alla sex ett toppjobb musikaliskt, men direkt bekväma verkar de inte. Särskilt gäller detta sångerskan Robin, som sjunger mycket vackert, men inte riktigt vet var hon ska göra av sig själv. Hennes skönt småförföriska röst hade dessutom på flera håll mått bra av en mer rivig variant, en röst som tar i så det knakar.

Låtarna är emellertid viktigast, och jag blir väldigt förtjust i den befogat betitlade "Beautiful" och den rockigare "Your Story". Publiken är å sin sida med på noterna från början till slut, särskilt i klaviaturinledningen till "Living in the Moonlight", vilken tycks vara en hit bland de polska progfansen.

Bland bonusmaterialet förekommer ett par intervjuer, där bandets historia berättas, där Robin blir smickrad över liknelserna vid den nederländska sångerskan Anneke van Giersbergen och där Wojtek Szadkowski förvirrande kallar sångerskan "Marta". För de flesta av oss räcker inte öronen till, då intervjuerna sker på modersmålet, dock lyckligtvis med engelsk text.

7/10

Daniel Reichberg

It Bites – Map of the past (InsideOut Music)

It Bites var en del av den brittiska neoprogvågen och gav ut den alldeles utmärkta debuten *The big lad in the windmill* 1986. Oenigheter mellan bandmedlemmar ledde emellertid till att gruppen upplöstes 1990 efter att ha spelat in ytterligare två album. 2008 återvände It Bites med *The tall ships* och med John Mitchell från Arena som ny sångare och gitarrist.

Map of the past är ett album vars enskilda låtar kanske inte överträffar sin föregångares men där helheten är mer övertygande. Mitchells sång har en total närvaro och jag kan inte påstå att jag saknar originalsångaren Francis Dunne det allra minsta. Stilmässigt är det ett verk som smälter ihop med Marillion och Pendragon under första halvan av 1990-talet. Melodistyrkan och den fängslande ljudbilden gör albumet särskilt lämpat för en stund i soffan med hörlurar och ett fotoalbum i handen. Det och den nostalgiska känslan i musiken förankrar också albumtiteln på ett sällsynt starkt vis. Textmässigt finns nämligen ett koncept där en person bearbetar sitt förflutna genom att titta på gamla fotografier.

Låtmässigt finns inte mycket mer att önska. Redan i öppningsspåret har vi en vemodig pärla. Den pampiga "Wallflower" tar över och det enda som dämpar min entusiasm är att refrängen inte sätter punkten över i:et. Titellåten är strålande och även fortsättningen håller hög klass. Kompositionerna flyter ihop på ett utmärkt sätt och musiken frodas tack vare fin balans, dynamik och vackra nyanser under hela speltiden. Genesis är en referens som dyker upp då och då, inte minst i den mörka "Send no flowers". "Meadow and the stream" kan vara albumets kröning men liksom "Wallflower" tycker jag att den är lite fantasilös i refrängen. Det är synd att de inte avrundar med den sublimes nynnande melodin i "Man in the photograph". En cirkelkomposition blir det hur som helst – jag spelar nämligen skivan om och om igen.

<http://www.itbites.com>

<http://www.myspace.com/itbites>

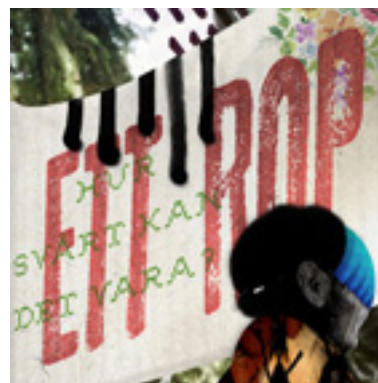
Betyg: 8/10

Jukka Paananen

Ett Rop På Hjälp - Hur Svårt Kan Det Vara? (Transsubstans Records/Record Heaven)

Med ett rullande skönt sjuttitalssväng, tung rock, en bluesig känsla, lite psykedeliskt flum samt texter på svenska så har bandet Ett Rop På Hjälp lyckats hitta något eget utan att för den skull uppfinna hjulet på nytt. Det är omöjligt att inte jämföra göteborgarnas musik med band som November och Abramis Brama men jag tycker dom tar det ett steg längre och får in Graveyards gung, Asteroids fritänkande och Black Sabbaths dynamik på ett perfekt sätt. Detta ger ett material som både är riffigt och framåt men samtidigt tungt, eftertänksamt och varierat. Grabbarna är inte rädda för att skifta på både tempo och nysanser så väl som inom som mellan låtarna i stort och dom gör det med snygga melodier och upptäckarglädje. Träffsäkra låtar som "Vänförfrågan" och "Följ Mitt Liv" hänger alltså ypperligt ihop med de lite lugnare och mer eftertänksamma spåren som "Den Siste Altruisten" och "Sagor (Och Ingenting Annat Än Sagor)". Det som dock ger musiken dess själ och liv är lyriken som är både syrligt kritiserande men samtidigt humoristiskt lättsam. Användandet av det svenska språket är brett och spänstigt vilket gör att texterna varken blir för invecklade eller för banala. Jag gillar också att dom har fattat att basen är ett eget instrument med en egen plats i musiken. Lägg där till en härligt retrodoftande ljudbild som ger plats åt alla instrumenten att visa upp sig så blir helheten på snudd perfekt. Allt är inte helt perfekt dock. Jag hade gärna sett en liten annorlunda ordning på låtarna för att få ett bättre flöde på musiken och mittpartiet på låten som bär bandets namn är ganska obegriplig tycker jag. Men dessa småpetitesser är inget som drar ner slutbetyget utan det är bara att konstatera att detta är ett förbannat bra album som talar till mig på alla nivåer!

Betyg: 9/10

Ulf Classon

Abramis Brama

Glada Ankan, Karlstad 27/1-2012

Text Helena Kernell

Äntligen kom ett av Sveriges bästa lirare av tung 70-talshårdrock för en spelning i Karlstad. Glada Ankan är en liten scen och man kommer riktigt nära bandet om man klämmer sig fram till scenen. Jag har sett fram emot att få se dem sedan senaste gången på Slottsskogen Goes Nemis 2009 då de var en riktig höjdpunkt!

Det här är ett band som ger järnet på scen och de öser på med tunga riff, klart influerade av Black Sabbath under Ozzyeran. Bandet har hållt på ett tag och känns rutinerade och väldigt spelsugna! Sångaren Ulf Torkelsson är som ett yrväder och det är ett nöje att höra låtarna från alla fullängdarna, plus Novembercovern "Men mitt hjärta ska vara gjort av sten", som ett av extranumren. Jag gillar att de sjunger på svenska och har eftertänksamma texter om livet, Sömnlöshet, politik...texterna fastnar lätt och allsången finner sig när de spelar "Säljer din själ" och "Mamma talar", ett av extranumren.

Jag kan bara gratulera alla värmlänningar som var på plats och fick en rejäl genomrivning av ett suveränt liveband som Abramis Brama.

Låtlista:

Abramis Brama

Långsamt

Kejsarens Nya Kläder

Nålen

Kylan

Ber om nåd

Vad jag ser

Bilder

Sömnlös

Säljer din själ

Mjök & honung

Extranr:

Barkbrödslåten/Men mitt hjärta ska vara gjort av sten

Mamma Talar

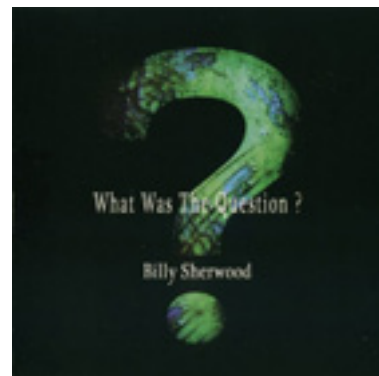
Foto: Conny Myrberg 2009

Billy Sherwood – What Was the Question? (www.billysherwood.com)

Den före detta Yes-medlemmen Billy Sherwood (gitarr och körsång på albumen "Open Your Eyes" och "The Ladder") har massvis med järn i sin brasa. I skrivande stund jobbar han på två album (ett av dem en stjärnspäckad Supertramp-hyllning), han gav nyligen ut nya skivan med Circa (där han samarbetar med Tony Kaye, även han ex-Yes) och så finns denna nyligen avlämnade soloskiva, kalifornierns femte i ordningen.

Den som någon gång hört Sherwood i någon av alla inkarnationer (förutom Yes även bland annat World Trade, Conspiracy och YoSo med ex-Toto-sångaren Bobby Kimball) vet hur musiken låter. En enormt stämningsfull rockmusik med ett sound som suger fast med en igels kraft, en sorts Yes som är mörkare och mer kommersiellt på samma gång, allt inlindad i ett modernt mustigt ljud, trots den så genomtraditionella uppställningen gitarr/bas/trummor. Fokus ligger på den lysande framförda sången, nästan jämt försedd med flertalet välsvarvade harmonier.

Ska man plantera referenser, hamnar väl det tidiga 80-talets Eloy tämligen rätt, samtidigt som "Living in the Snow" kunnat vara hämtad från de mindre komplikerade avsnitten i Neal Morse-katalogen. Sologitarrerna är ofta väldigt snarlika Steve Howe; Sherwood var ju ett massivt Yes-fan långt innan han själv närmade sig gruppen. Ja, kyrkogel'n i "Neutral Ground" skickar omedelbart tankarna till förebildernas "Going for the One"-album.

Visstja, alla instrumenten spelas av Sherwood själv, vilket ger vid handen en enastående musikalisk ådra. Låtarna är formidabla även de, skivan nästan rakt igenom. Mot slutet dyker det upp ett par mindre inspirerade nummer som drar ner betyget till...

7/10

Daniel Reichberg

Paul Hegarty & Martin Halliwell - Beyond and Before, progressive rock since the 1960's

(Continuum Books)

Redan bokens framsida skvallrar om ambitionsnivån. Titeln stulen från första Yes-albumet, illustrationen från The Mars Volta. Här handlar det om att fånga HELA progrocken i all dess vidunderliga prakt. Detta gör de båda kulturvetarna i väldigt vetenskaplig form; notapparatens är omfattande och referenserna haglar. Tursamt nog blir Hegarty och Halliwell aldrig för akademiska av sig, utan texterna flyter på ett lättläst sätt.

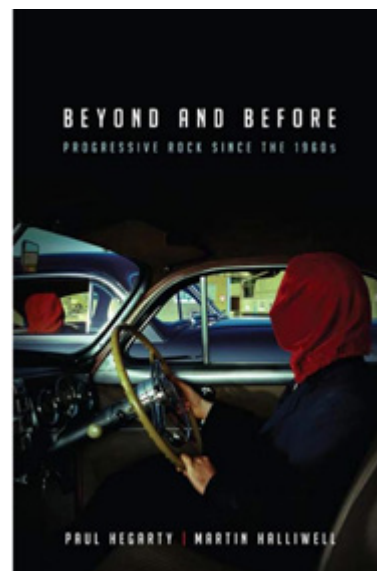
Till verkets fördelar hör att man inte följer en strikt kronologi, utan istället delar upp boken tematiskt. De övergripande delarna Before and During samt Beyond innehåller således undertitlar som Extended Form, Myth and Modernity, The Female Voice och Neo-Progressive. Man kan riktigt se framför sig hur författarna myser när de härigenom bygger bok precis som ett klassiskt progrockepos! Även jag myser, då gamla fina progrocken härigenom belyses på sätt jag inte tidigare sett; på många håll lär jag mig helt nya saker. I kapitlet om konceptalbum åskådliggörs exempelvis "The Lamb Lies Down on Broadway" och "Tales from Topographic Oceans" (Genesis respektive Yes, som om ni inte visste) tydligare än förr, och i Post-Progressive-kapitlet suger jag åt mig kunskaperna om David Sylvian och Talk Talk, konstnärer som vanligen inte brukar nämnas i progrocksammanhang, men som lätt kan kopplas på tåget. Tristast är väl kapitlet The Roots of Progressive Rock, eftersom bakgrunden ältats så många gånger förr. Samtidigt kanske just DU har ett specialintresse på området, så vem är jag att sitta på höga hästar?

Så - lyckas boken täcka allt? Klart den inte gör. Det kan ingen bok någonsin göra. Här finns vidare en del svårbegripliga missar. En titt i registret visar till exempel att varken Meshuggah eller Coheed and Cambria alls nämns, detta medan författaren Bertolt Brechts namn droppas sex gånger! Kan man tolerera dylikt är emellertid "Beyond and Before" en av de mest djupgående läsningar kring progressiv musik, och därigenom en av de mest läsvärda. Minus dock för det sparsmakade bruket av illustrationer.

Betyg: 8/10

www.continuumbooks.com

Daniel Reichberg

Metaltown 15-16 juni 2012
Text och foto Conny Myrberg

Tog ett sabbatsår från fotandet 2011 och fick beskåda en festival med en hel del inkörningsbekymmer på nya platsen vid galoppbanan i Göteborg. Arrangören hade dock i år verkligen lärt sig av läxan. Kommunikationerna, parkeringsplatserna, scenernas placering och riktig öl samt en välorganiserad festival blev årets facit.

Själv såg jag framemot att få se massor av härliga framträdanden. Inom proggsenen fick vi bl.a. beskåda Pain of Salvation, Opeth där också möjligen Mastodon kan inräknas. Både POS och Opeth verkade anpassa sig till den mera metal inriktade publiken och det gjorde de med bravur.

Peter Peter Tägtgren var en produktiv herre på årets festival. Med två av sina band Hypocrisy och Pain samt ett inlägg hos Sabaton fick vi vår dos mättad. Personligen fastnade mest intryck från tältscenen med Hypocrisy.

När vi är inne på tältscenerna måste jag bara nämna franska bandet Gojira och svenska Engel, sånt tryck får man sällan uppleva. Fick även tillfälle att se Engel på Getaway festivalen å Gojira göra ett dunder gig på Brewhouse senare detta år.

Till de lite hårdare akterna fick vi bra framträdande från Machine Head, Adept, Trivium, DevilDriver, Killswitch Engage och Lamp of Gods. Naturligtvis är det lite svårare att få igång publiken tidigt på dagen men nog tusan är Göteborgspubliken med på noterna dygnet runt.

Skönsjungande dam i metal-tappning ja nog finns det massor av dessa men ingen slår Within Temptation och sångfågeln Sharon Janny den Adel.

In Flames verkar vara bandet som gått från det folkära till det visuella på scen, jovisst har det visuella nåt höga höjder men nog skulle ni tjäna på er gamla publikkontakt?!

Sabaton de glada krigarna gjorde totalsuccé med bomber och granater tog de hela metaltown i sin famn trots en småkrasslig Joakim Brodén. Ja årets upplaga gav verkligen mersmak inför nästa år!

Klara band till 2013, bl.a Sabaton, Korn, å slipknot. Nu väntar vi bara på icke repriserna å band som Deftones, Bring me the Horizon och Redemption!!

Kaipa – Vittjar (InsideOut Music)

Så var det då dags för sjätte albumet sen Kaipa's nystart med "Notes from the past" från år 2002. Hans Lundin och hans medmusikanter fortsätter i välbekant stil med musik som är en blandning av klassisk symfonisk rock och folkmusik med tydliga jazzinflenser. Det här är en blandning som alltid har tilltalat mig och den här skivan är verkligen inget undantag. Tycker rent av att bandet driver den här blandningen till nya höjder här.

Bandet har i princip samma sättning som under tidigare plattor. Förutom Hans Lundin på alla keyboards så har vi Patrik Lundström (Ritual) och Aleena Gibson på sång, Morgan Ågren på trummor, Per Nilsson (Scar Symmetry) på gitarr och Jonas Reingold (Karmakanic, Flower Kings) på bas. Nytt för den här gången är två gästmusiker; Fredrik Lindqvist på diverse flöjter och Elin Rubinsztein på violin. Kan redan nu säga att dessa har tillfört väldigt mycket på denna platta som därmed gör den extra intressant.

Plattan innehåller 8 spår av varierande längd där den längsta ("Our silent ballroom band") är på drygt 22 minuter. Då de flesta spår är lite längre ger det här en väldigt lång totaltid (dryga timmen) vilket säkert gläder de riktiga Kaipa-fansen. Till det negativa kan vara att det är lite svårt att nå ut till nya fans med så långa plattor. Det kräver verkligen att man lyckas hålla uppe intresset hela vägen. Dessutom är det alltid så att det tar tid att ta till sig den här typen av musik (d v s man måste lyssna flera gånger) och det kan vara lite mastigt om skivan är väldigt lång.

Det lite speciella med Kaipa (enligt undertecknad) är det flitiga användandet av folkmusikelement i musiken, något som Hans Lundin i en tidigare intervju berättat bland annat inspirerats av Merit Hemmingson i början av Kaipa-tiden (70-talsversionen). Det här har Hans drivit ännu en bit vidare för på denna platta kan man hitta slingor som påminner om folkmusik på i snart sagt varenda låt. För detta har gästmusikerna Fredrik och Elin en stor del eftersom väldigt mycket av detta är spelat på diverse flöjter och violin i mycket smakfulla arrangemang. Alltså är det svårt att peka ut någon speciell låt men ändå med ett utstuderat undantag: det självklara exemplet i titellåten "Vittjar". Denna låt framkallar behagliga minnen och känslor från sjuttioalets progressiva musik (med band som Kebnekajse, Trettioåriga Kriget och andra band med folkmusikinfluenser) men här känns folkmusiksjälen faktiskt ännu mera påtaglig. Patriks underfundiga sångtext och det supersnygga spelet på stråkar i en sugande polskatakt gör den här låten speciell, faktiskt så speciell att jag rent av kan tänka mig att låten slår i lite bredare lager än just bara ibland oss fanatiska progrockare. Jag skulle verkligen unna bandet en sådan framgång.

Efter lite tillvänjning (det här kräver flera lyssningar) så sitter den här plattan nu perfekt och jag uppskattar verkligen den breda palett med musik som bandet lyckats snickra ihop. Arrangemangen är tidvis mycket snygga och speciellt gillar jag när Hans lägger på sina orglar och keyboards som extra klangbas i låtarna. Faktiskt är jag inte riktigt lika förtjust i att det flitiga användandet av ett keyboardsound som påminner om gitarr som åker upp och ned i olika oktaver (som amatörskrubent hoppas jag verkligen att jag nu inte misstagit detta för en riktig gitarr), något som Hans nog har använt mer eller mindre på samtliga tidigare Kaipa-skivor. Jag gillar mer när den genuina Hammond-orgeln tar för sig i både komp och solon, gärna i slingor tillsammans med den utmärkte gitarristen Per Nilsson. När det gäller sången så har jag tidigare varit lite kritisk till både Patrik och Aleena som verkligen har en egenartad sångstil båda två. Men på denna platta tycker jag sången sitter bättre än någonsin. Dels så sjunger de båda tillsammans lite mer än tidigare och sen tycker jag att Aleena låter mer avspänd och säker i sin sång numera, särskilt i de partier där hon inte längre tar i för kung och fosterland (då blir det gärna lite skrikigt). Som ett exempel får jag nämna låten "A Universe of Tinyness" där hon faktiskt tidvis står för riktig skönsång. I denna nämnda låt måste ni också lyssna på det superläckra spelet på violin av Elin Rubinsztein.

På det hela taget är detta alltså en mycket njutbar platta när man väl lyssnat in sig ordentligt. Musiken är varm och man blir väldigt glad av den här typen av musik. Så det blir en stark 9:a i slutbetyg! Det går knappast att göra mycket bättre musik i den här genre

TRAIL OF MURDER – Shades Of Art (Metal Heaven/SPD)

Fläsk. Här finns det fläsk i massor. Hårt fläsk. Produktionen är riktigt fet och Urban Breed med sin breda fläskiga röst är en riktig nationalskatt. Musiken är modern melodisk metal med lagom kommersiell knorr. Ni som gillar Cloudscape, Grave Digger och saknar Ride The Sky kan ta detta till valfri hjärtkammare.

Själv fastnar jag för melodiska och lite poppiga "Lady don't answer". Tunga "Carnivore" är en annan favvo som jag återkommer till. "The song you never sang" är ytterligare en fullträff och även den lite poppigare än övriga. Den knirkliga "Mab" är ett litet mästestycke med bra hooks och ryckiga riff som drar hit och dit. Som ni märker finns det en del att gilla här.

Nu är det inte bara Urban Breed som ska ha all cred. Alla inblandade gör en berömvärd insats och bidrar till helheten på ett delikat sätt. Det som drar ner det som kunde blivit ett vansinnigt högt betyg, är att det kunde varit lite mer groove i låtarna. Sväng om ni så vill. Nu blir intrycket bra förvisso men lite stelbent är det allt. Trots det genomgående bra med några toppar.

Bäst: "Lady don't answer"

7 / 10

Peter Dahlberg

CLOUDSCAPE – New Era (RoastingHouse)

Okej, jag erkänner. Detta är en ruggigt bra platta, men först måste man knäcka koden. Jag tog inte alls den till mig först (skivan alltså) men efter att jag skalat bort de två första låtarna plus en till, samt ändrat i låtordningen, så blev det helt annat ljud i skällan!

Cloudscape har verkligen jobbat med nya skivan. Låtsnickeriet håller världsklass och arrangemangen är riktigt finurliga och ger låtarna ytterligare dimensioner. Mike sjunger löjligt bra och växlar ledigt mellan att låta arg eller bara sjunga. Det sker så naturligt också. Ingenting låter tillgjort. Musiken har en dynamik och variation som bara de allra största kan frambringa. Gitarristerna låter som att de gått i Zakk Wylde's skola och sämre kan man ju gå i.

Synd då bara att skivan öppnar med två så fattiga låtar. Mitt tips är, som sagt, att bortse från dem och lyssna på skivan i följande ordning:

Seen it all before (variationsrik), Kingdom of sand (innovativ och melodisk), Pull the brake (lugnaste spåret), Your desire (bulldozern), Heroes (allsångsvarning), Before your eyes (innovativ och melodisk), Voyager 9 (episk), Simplicity...huh...(titeln säger ganska mycket), och till sist, Into to the unknown (melodisk).

Där har ni 48 minuter rent "melodisk progressive metal-godis". Inte en sekund känns onödig. Trots mitt övergrepp på skivan och låtordningen, eller tack vare kanske jag ska säga, så vill jag placera New Era i toppskiktet inom genren! Ugh, jag har talat!

9 / 10

Peter Dahlberg

SILHOUETTE – Across The Rubicon (Progress Records)

År 2012 och så här i post-Emerson tider så lever moogen i allra högsta grad. Silhouette återskapar sköna stämningar med sin moog och jag gissar att Jarres Oxygene tillhör en av favoritskivorna. Andra förebilder tycks vara Deep Purple eller Jon Lord ska jag säga kanske, Fish och Marillion samt Starcastle. Där har ni den härliga mixen som Silhouette bjuder på. Ganska mjuk progrock. Lite tillbakalutat och soft. Snarare efterfest än förfest. Stämningfullt.

Silhouette är goda förvaltare av sitt musikarv och låtarna är av den kalibern att ni gillar det när ni lyssnar på dem. Stänger ni av dem kan ni för ert liv inte komma ihåg hur de gick. Inga hitlåtar med andra ord. Bara gott musicerande. Kan det räcka så? Jo, ibland kan det faktiskt det. Erik Laan som spelar keyboard är en skicklig skapare av stämningar och sköna solon. Det är helt klart han som är maestron i bandet.

Albumtiteln kommer sig av att flera av låtarna handlar om att ta dramatiska beslut. Ni vet, den gode Ceasar, som skulle krossa floden Rubicon. Det har blivit liktydigt med att man stålsätter sig och inte vänder om. Det var även vid Rubicon som det bevingade uttrycket "tärningen är kastad" yttrades.

Värt att nämna också är att bandet har tre vokalisterna men att de inte satsar nämnvärt på stämsången. I låten "Grendel memories" (min favorit) kan man dock höra hur fint de matchar varandra. Skulle gärna hört mer. Kanske något att utveckla vidare? Kanske även lite mer minnesvärda melodier också? Till dess nöjer jag mig med att säga att det låter genomgående bra fast utan topparna.

6,5 / 10

Peter Dahlberg

Overhead – of sun and moon (Progressive Promotion Records)

Finska bandet Overhead kommer här med sin fjärde fullängdare. Det är första gången jag själv stiftar bekantskap med dem och det var ett angenämt möte. Stilen är inte vad man kan kalla typiskt proggit utan mer mainstream rock/metal med vissa progressiva element (enstaka klassiska mellotronslingsor och annat keyboardunderstöd). Något som jag gillar skarpt är också användandet av flöjt i vissa partier som för tankarna till Jethro Tull och Ian Anderson.

Faktum är att plattan innehåller flera låtar som lätt sätter sig på hjärnan. Ett bra exempel är låten "Berlin" som har en riktigt medryckande refräng som är svår att motstå. Hitvarning utfärdad! Detsamma gäller i högsta grad även den påföljande låten "An Afternoon of Sun and Moon" som har en ännu tyngre refräng ("It's more than just an afternoon....."). Det här är utan tvekan plattans bästa låt med mycket harmonier och, som sagt, en refräng som är en sådan som många band kan leta i årtal efter. Vackert! Kan bli en riktig sommarplåga hos vissa music-lovers!

Ett annat försök att få till en hit kan anas i låten "Alive" men här tycker jag man kliver av lite stilmässigt och närmar sig populärmusiken lite väl mycket för att jag skall ta till mig det fullt ut.

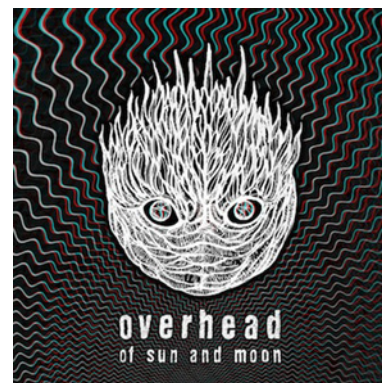
Övriga låtar är lite mer varierade och ibland lite udda. Exempelvis ett kul grepp med Geigerräknaren som inleder den ödesmättade "Aftermath". Här har vi också några snygga partier med mellotronkomp – något som jag avgjort tycker lyfter den här typen av Metalbaserade musik. I vissa låtar använder man lite skumma orgeltoner (exempelvis i "Syriana") som närmast för tankarna till Roxette (!) och annan poppig rockmusik. Sen har vi det här med flöjtackompanjemanget. Vi hör det bäst i spår 6 "Grotte" där Ian Andersons influenser svävar tydligt över låten. Det här gillar jag verkligen och jag tycker det kryddar bandets musik på ett mycket bra sätt.

Att bandet kan spela med smärta och känsla bevisar man också i låten "Last Broadcast". Här inleder man i en stil som påminner väldigt mycket om Scorpions superhit "Winds of change" med visslande och ett avspänt gitarrspel. Mycket snyggt! Längre fram i låten får jag också lite Pain of Salvation-vibbar vad gäller gitarrsoundet. Sången är väldigt bra – jag gillar verkligen Alex Keskitalos röst.

Slutbetyget blir självfallet bra, trots att jag, som sagt, inte räknar bandet som ett typiskt progrock-band. Men här finns ändå tillräckligt mycket ambition för att jag skall gilla skarpt det jag hör.

Betyg: 8 av 10

Karl-Göran Karlsson

The Flower Kings – Banks of Eden (InsideOut Music)

Med flera kreativa individer i en grupp är det viktigt att ge alla utrymme. Det löste The Flower Kings med en nästan fyra år lång paus så att medlemmarna fick utlopp för det som kanske inte ryms inom gruppens flora. Inte för att Agents of Mercy, Kaipa, Karmakanic, Hasse Fröberg & Musical Companion, Transatlantic och Eggs & Dogs skulle vara av en annan natur – växelbruk är helt enkelt viktigt för att upprätthålla kvalitet och fruktbarhet.

Spelglädjen strålar ur "Banks of Eden". Alla verkar vilja visa sig från sin bästa sida, inte minst nye trummisen Felix Lehrmann. Den tyske slagverkaren får monumentala "Numbers" att leva som ett Transatlanticopus. Men porten till kungadömet är inte lättforcerad; stycket är ett 25 minuter långt styrkebesked och det ställer givetvis krav på lyssnaren att mötas av en sådan utmaning redan i inledningen. Men väl igenom, och i synnerhet återspelad direkt efter avslutningsnumret "Rising the imperial", faller bitarna på plats och de båda styckena tillsammans håller mästartklass.

Den uppslupna "For the love of gold" dansar, trippar, svänger, hoppar och skrider som en seriefigur och Tomas Bodin smyger in ledmotivet från Bamse som för att skaka den omtumlande inledningsresan ur systemet. Live kommer låten med stor sannolikhet locka fram applådåskor, inte minst när Roine Stolt avlöser keyboardisten Bodin med några snärtiga, rockiga gitarrsolon. "Pandemonium" är trots Jonas Reingolds basspel och Roine Stolts närmast hårdrockiga solo en mellanlåt. Den saknar ett lika starkt och bärande melodiskt ledmotiv som övriga kompositioner har, men "For those about to drown" avlöser snart och släpper in lite influenser från Procol Harum som kontrast till Yes och Genesis.

Hasse Fröberg är svenska för David Coverdale och hans sång för in lite skit under naglarna hos Flower Kings. I avslutande "Rising the imperial" strålar Fröberg och mina tankar förs återigen till Transatlantic. Låtens ljuvliga huvudmotiv ligger dessutom som ett kortare segment i "Numbers" vilket får albumet att knytas ihop som till en cirkelkomposition. Som kronan på verket strålar hela skapelsen i en ljudbild som är så len och fin att den lindrar tinnitus. Instrument, röster och effekter målar upp ett landskap som är så detaljrikt, vackert och luftigt att det syresätter upprepade lyssningar.

Betyg: 8/10

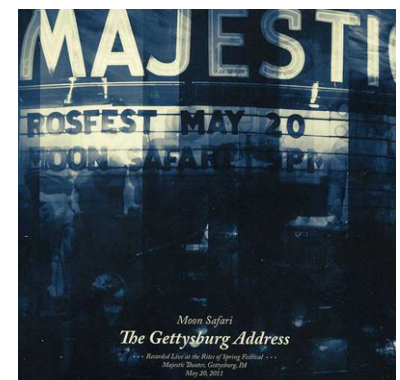
Jukka Paananen

Moon Safari -The Gettysburg address (Blomljud Records)

Efter tre utmärkta studionpplattor från gamla Slottsskogenbekantingarna Moon Safari, har det till slut blivit dags för en liveplatta. Inspelad då bandet lirade som headliner på The Majestic, Gettysburg, USA under den välrenommerade Rosfest-festivalen förra våren.

Ända sedan jag hörde Moon Safari första gången har jag frapperats av hur otroligt skickliga dessa musiker är, och vilken förmåga de besitter att skriva låtar av närmast löjligt hög klass. På "The Gettysburg address" har bandet mestadels lagt fokus på låtar från senaste plattan "Lover's end" (2010), men har på ett bra sätt blandat upp materialet med några av deras bästa låtar från både "A doorway to summer" (2005) och "Blomljud" (2008). Som livedokument räknat håller "The Gettysburg address" mycket hög klass, och låtvalet på denna utgåva håller en bra balans mellan det lite äldre materialet och det nya.

Moon Safari visar upp en mycket stor musikalisk bredd genom att inleda giget med den långa och helt instrumentala "Moonwalk". Detta känns extra kul då bandet framförallt gjort sig kända för sina extremt skickliga vokala förmågor. När det gäller bandets låtskrivari har jag alltid känt att man i sina låtar levererar en stor dos av känsla och ärlighet, vilket gör att bandet alltid känns genuint äkta. Man blir glad och engagerad när man hör låtarna. Samma sak gäller naturligtvis även live, och även om det finns en och annan lite halvsur ton i de avancerade vokala arrangemangen stör inte detta helheten på något vis. Som tidigare nämnts blandar bandet upp "Lover's end"-materialet med lite äldre spår, och där är "Yasgur's farm" och det avslutande mastodontspåret "Other half of the sky" de som sticker ut mest. Annars är plattans absoluta höjdare enligt min mening de helt grymma låtarna "Lover's end pt.1" och "A kid called panic". Dessa båda spår innehåller precis allt som en högkvalitativ proglåt ska ha, och här är det instrumentala hantverket och de vokala insatserna av världsklass. Man önskar då givetvis att man hade haft möjlighet att vara med på andra sidan Atlanten, för tyvärr har vi inte haft chansen att få se / höra Moon Safari så ofta på de Svenska scenerna. Får hoppas på att det blir ändring på detta framöver, för fler borde definitivt få möjlighet att uppleva detta fantastiska band live.

9 / 10

Staffan Vässmar

Hidden Lands - In Our Nature (Progress Records)

Nu när julstressen så sakteliga börjar smyga sig på så är det viktigt att försöka hitta andrum i vardagen. Ett alternativ för att komma ner i varv kan vara att lite försiktigt börja tulla på glöggen och julsprit. Ett annat alternativ, som förmodligen gillas bättre av ens omgivning, kan vara att växla julmusiken med en dos av rogivande soft-prog. Ett tips är i så fall att låta bandet Hidden Lands platta In Our Nature göra jobbet.

Med smäktande drömska tongångar i en luftig ljudbild leder musiken iväg mig på astralvandringar i ett nästan sömnlit tillstånd. Jag är ingen expert på King Crimson, men deras underbara Epitaph smyger sig in som någon form av referens när jag sitter och drömmer mig bort med Hidden Lands.

Möjligen kan jag efter några genomlyssningar önska något spår som rycker tag i mig och som bryter den behagliga lunken. Men å andra sidan, på väg in i en månads lång period av konstant "ritch, ratch fillibom bom bom", så är det nog just den här dosen av kontemplationsmusik som själen behöver.

En fundering kring konvolutbilden: Tre illasinnade uttrar med håriga kängurukroppar som är på väg att, som det verkar, sätta tänderna i en korsning av Mumintrollet och Babar, hur gick resonemanget kring detta?

7/10

Eric Eklund

Intervju: med Nad Sylvan

Frågeställare: Karl-Göran Karlsson

Foto: Conny Myrberg

Bakgrund

För några veckor sedan släpptes gitarristen Steve Hacketts dubbel-CD med titeln "Genesis Revisited II". Steve var själv en av de framträdande medlemmarna i Genesis-sättningen på 70-talet och detta alster är delvis en nostalgisk återblick på denna epok men även ett försök att göra om delar som Steve själv inte var riktigt nöjd med. På den nya skivan medverkar en stor del av de artister som idag är verksamma inom genren Artrock eller Progressive Rock. Bland dessa finns flera svenskar och här är sångaren Nad Sylvan från bandet Agents of Mercy kanske den mest framträdande. Han sjunger på hela tre spår på skivan.

KG: Hur började ditt samarbete med Steve Hackett, d v s hur kom det sig att du fick möjligheten att medverka på skivan?

Nad: Ja, ibland kan jag undra själv hur det egentligen gick till. Men jag tror det hela började med att jag hade lärt känna Winfred Völklein som bland annat ligger bakom Night of the Prog-festivalen vid Loreley-klippan i S:t Goarshausen, Tyskland och som även är promotor för band som kanadensiska Musical Box (det kanske mest kända Genesis tribute-bandet). Han rekommenderade mig för Steve för att han kände till Unifaun-plattan (KG:s förtydligande: Den underbara skivan från 2008, skriven och producerad i Genesis-anda av Nad och kollegan Bonamici). Jag träffade Steve och Winfred Völklein för tre år sedan på Loreley-festivalen men det minns inte Steve säger han nu. Det var i samband med min första konsert med Agents of Mercy. Men jag kan förstå Steve – han måste ju ha träffat massor av fans och andra musiker genom alla år och det är omöjligt att komma ihåg varje individuellt möte. (KG:s kommentar: Jag är också en av alla dessa anonyma fans. Jag träffade Steve och fick några ord med honom på musikpuben Dingwalls i Camden Town i London sommaren 1979). Jag märker själv problemet nu när jag och Agents of Mercy börjar bli lite mer kända. Fans kan komma i drivor och prata snabbt med en och det finns inte en chans att komma ihåg exakt vem man mött efteråt. Och jag var egentligen bara ytterligare ett ansikte för honom på den tiden. Han fick Unifaun-skivan av mig men den försvann uppenbarligen. Fast för några månader sen fick han en ny och han har också lyssnat på den. Så, jag blev alltså rekommenderad av Winfred för Steve's tour manager som sen ringde upp och frågade om jag ville komma över och träffa Steve och sjunga in några spår och kanske eventuellt turnera med honom.

KG: Hur kändes det att få det samtalet?

Nad: Ja, det kändes överkligt. Och någon vecka senare så ringde Steve mig, nån gång på förmiddagen då jag låg och sov. Surrealistiskt på något sätt. Plötsligt pratar man med en av sina absoluta hjältar här i livet, och som dessutom vill ha med mig i sitt band. Då blir man ju alldeles...ja, vad skall man säga? Och då hade han ju ännu inte hört Unifaun-skivan. Han hade ju bara hört några spår med Agents of Mercy. Så jag åkte över 16 maj och träffade honom. Jag spenderade en hel dag med honom och Roger King. Jag sjöng igenom några olika låtar och jag tror vi helt enkelt kollade om personkemin fanns där. Jag tror att de hade bestämt sig redan innan vi träffades att de ville ha med mig som sångare. Ja, så gick det till. Allt bara kom på något sätt! Jag sjöng in låtarna hemma hos mig och skickade iväg dem till Roger. Vad som är speciellt kul just nu är att vi blivit goda vänner och pratar med varandra i telefon varje vecka.

KG: Men var det inte en hel del jobb även i studio i England?

Nad: Nej, faktiskt ingenting. Han har bara en liten studio skall du veta. Det var inget stort pådrag alls. Vi betade av olika låtar och kände efter på tonarter och så, om min röst skulle passa. Sen bestämde sig Steve ganska snabbt för vilka låtar jag skulle sjunga. Och det fick jag reda på strax efter jag varit där.

KG: Jag får intrycket att Steve är lite perfektionist precis som hela Genesis var på 70-talet. Den här plattan liksom föregångaren "Genesis Revisited I" (utgiven 1996) bär ju perfektionistiska drag så jag inbillade mig att det var mycket omtagningar och remixar innan Steve blev nöjd. Var det inte så även i dina låtar? Eller satt allting direkt?

Nad: Jag kan inte riktigt svara på det. Jag vet ju att Steve har jobbat väldigt länge med gitarren på "Chamber of 32 doors", speciellt på introt där. För egen del brukar jag lägga sång i några olika varianter på låtarna och sen lyssna på vilken av dem som har mest liv i sig. Ibland kan det rent av bli så att man klipper ihop flera delar eftersom man kan vara olika nöjd med delar av de olika varianterna av låten. Sen kan jag säga att jag hade stor frihet att tolka de här låtarna som jag ville. Exempelvis provade jag med olika körarrangemang på både "Musical Box" och "Eleventh Earl of Mar".

KG: Jo, jag märker ju att det finns en del nya arrangemang även om Steve är väldigt trogen originalarrangemangen måste jag ändå säga.

Nad: Ja, exempelvis på "Eleventh Earl of Mar" har jag i det lugna partiet i mitten experimenterat lite med nya körarrangemang. När Steve fick höra det så ringde han upp mig genast och sa att "det där skall vi behålla, det där var bra!". Det var ju väldigt kul och det gjorde att jag även vågade göra en del liknande grejer på "Musical Box". Det kändes bra att få göra ett eget avtryck på inspelningarna, inte bara genom leadsången.

KG: Men du har väl satt ett rejält avtryck på skivan genom att vara med på så många som tre låtar? Du har väl fler låtar än någon av de andra sångarna som anlitats, eller hur?

Nad: Har jag det? Ja, kanske det.

KG: Jag tänkte just fråga om hur själva låtvalet gick till. Jag fick intrycket att ni som gästmusiker hade en del inflytande där. Exempelvis såg jag att Steve själv skrev att Steven Wilson fick sjunga sin egen favoritlåt med Genesis; "Can-utility and the coastliners". Och John Wetton hade ju tidigare sjungit "Afterglow" vilket då också blev ett givet val på denna platta. Var det inte så även för dig?

Nad: Nej. Det var Steve som ville att jag skulle sjunga in just de här tre låtarna. Först fick jag väl egentligen frågan om jag kunde sjunga bara "Musical Box" och "Eleventh Earl of Mar". Men i samma veva skickade jag en demospelning där jag sjöng "Chamber of 32 doors". Det spelades in till ett annat projekt. Det var Dave Kerzner som ville att jag skulle sjunga den. När Steve hörde den inspelningen så gillade han den så mycket att jag fick frågan att sjunga den även här. Så hade jag inte skickat den demon så hade det bara blivit två låtar för mig.

KG: I det sammanhanget undrar jag om du har några speciella favoritlåtar med Genesis?

Nad: Ärligt sagt så är det jättesvårt att peka ut favoriter. Den första platta jag lyssnade på var "The Lamb lies down on Broadway" och det är nog den jag gillar mest. Skall jag plocka låtar därifrån så är det nog "The Lamia" som sticker ut men det definitivt starkaste partiet är skarven mellan "Fly on a Windshield" och "The Broadway Melody of 1974". Hela detta suggestiva rytmpaket, de fantastiska harmonierna och den attityd som Gabriel har – ja, det är helt magnifikt! Det är kombinationen av alla olika musikaliska element här som gör att det är det absolut starkaste jag hört med Genesis.

KG: Du nämnde just Gabriels attityd och inlevelse. Jag skrev i min recension av plattan att jag hade lite problem (nåväl, tämligen marginella) med sånginsatserna som jag inte alltid tyckte gjorde rättvisa åt den energi och inlevelse som Gabriel hade. Däremot kände jag inte motsvarande problem med låtarna där Phil Collins brukade sjunga. Hur kommenterar du det?

Nad: Ja, det ligger kanske något i det men samtidigt så får det ju inte heller bli så att man gör en rak kopia av originalet. Så, på den kommande turnén gäller det ju att få till en balans så att man inte gör alltför mycket våld på den sång som så många "gamla" fans är så att säga inkörda på. Man måste på något sätt närma sig själva kärnan hos originalsången. Man kan inte experimentera för mycket här för då riskerar det att gå väldigt snett. Och i den meningen är kanske Gabriels sång den svåraste att "förvalta".

KG: Men hur viktigt tycker du själva sångpartierna är i Genesis musik jämfört med det instrumentala? För egen del kan jag faktiskt tycka att många rent instrumentala partier är väl så bra som de som dessutom innehåller sång.

Nad: Jag måste säga att – och då tror du kanske att jag skojar – jag har aldrig varit överförtjust i att sjunga. Det har aldrig varit så att jag ställt mig upp och skrikit "Jag älskar att sjunga och det är mitt liv!". Jag älskar musik och jag älskar att tolka musik på olika sätt. Jag kan precis som du ibland tycka att de instrumentala bitarna är mycket intressantare än de vokala bitarna. Jag började sjunga för att jag började skriva låtar och någon måste ju sjunga låtarna. Jag har aldrig haft någon önskan att bli någon stor sångare.

KG: Men jag får intryck att du också har något teatraliskt över dig, dvs en ambition att utföra lite mer än bara sång på scenen. Är det inte så?

Nad: Jo, jag spelade teater som ung och har alltid haft en vilja till teatraliska uttryck. Jag var "klassens clown" och jag har alltid fjantat mig och spelat Allan. Allt det där ligger i min natur som person. För mig handlar det om uttryck väldigt mycket och att våga ta ut svängarna. Jag tillhör den grupp av människor som gillar sånt.

KG: För att återgå till själva inspelningen så undrar jag om du har träffat många av de andra musikerna som deltar på plattan? Var det någon mer än Steve och Roger som du faktiskt spelade med?

Nad: Nej, jag träffade faktiskt inte någon av dem. Inte under själva inspelningen. Den försiggick under väldigt lång tid och varje musiker hade uppenbarligen sin egen avskilda dialog med Steve och Roger. Det var likadant för Roine Stolt och hans insats på plattan. Han spelade in sitt gitarrsolo hemma och skickade till Steve. När det gäller mig själv så inser jag också att jag kom in väldigt sent i inspelningsprocessen så det han inte bli så mycket dialog kring det hela med Steve och andra musiker.

KG: Men ni hade väl i alla fall ett gemensamt releaseparty?

Nad: Jo, det är riktigt och där träffade jag ju många av de andra som medverkar.

KG: Du nämde Roine, jag undrar om hans insats är begränsad till "The Return of the Giant Hogweed"?

Nad: Ja så är det.

KG: Jag måste säga att jag blev väldigt förvånad över hans bidrag på denna låt. Hade inte väntat mig den typen av solo han gör där.

Nad: Nej, Roine medgav att han chansade lite där. Han har ju en väldig förkärlek för Wah-wah-pedalen och här utnyttjar han den till max. Han har börjat använda den mer och mer, även under Agents of Mercy-gigen. Vissa älskar det här men andra gör det inte. Men jag tycker det är ballt.

KG: Jag får erkänna att jag behövde lite tillvänjning. I början tyckte jag det lät märkligt men efter ett tag började jag tycka att det faktiskt låter helfestligt. En stor portion bluesgitarr insprängt i denna gamla klassiska låt. Ett riktigt rejält ansiktslyft som ändå inte förstör låten. En helt annan fråga: Hur är det med övriga låtar på plattan – vilka tycker du är bäst framförda där?

Nad: Ja, jag måste säga att jag är överlägset mest förtjust i "The Lamia" med Nik Kershaw. Han sjunger den så vansinnigt bra och hans röst passar så bra till just denna låt. Men jag vet också att det finns väldigt många olika åsikter om detta. Det är verkligen intressant att även om så många förenas i detta gemensamma musikintresse så finns det ändå så otroligt stora skillnader i vad man sen tycker om och inte tycker om. Kanske beror det på att jag själv är sångare och förstår svårigheterna med just genomförandet av sången. Jag kan sätta mig in i vad Nik har att göra och jag kan kanske också märka kvaliteter i sången som kanske inte andra uppfattar eller lägger så stor vikt vid....

...Vad gäller övriga låtar så är det svårt att plocka ut något speciellt för det mesta är ju väldigt bra gjort. Om det är något som sticker ut speciellt så är det valda delar av "Supper's Ready" och även "Dancing out with the moonlit knight".

KG: På den sistnämnda kanske jag själv har lite svårt för sånginsatsen.

Nad: Nja, han (Francis Dunnery) gör verkligen så gott han kan. Sen är det ju som du säger inte lätt att axla manteln efter Peter Gabriel. Den här låten har man ju hört så många gånger med Peter (det är på något sätt en del av en själv) så jag förstår verkligen om en del kan reagera negativt om det är någon annan som sjunger. När det gäller min egen sångstil så kunde jag ha gjort mina insatser annorlunda. Jag har egentligen mera en bakgrund i att sjunga soul men jag insåg på något sätt att den sångstilen inte passar alls i detta sammanhang. Så man har fått anpassa sig till uppgiften, det har man verkligen. Jag har faktiskt fått lite kritik för att jag närmast desperat försöker låta som Peter Gabriel men då har man inte riktigt förstått det här med att man ändå inte kan avvika för mycket från originalet. Som sagt, man har ju växt upp med den här musiken och man vill ju ändå försöka förmedla samma typ av känsla. Så, det kommer rakt från hjärtat och man kan knappast beskriva det som att jag bara försöker planka originalet. Jag är bara en tolkare av originalet och influerad utav det.

KG: Det här med att jag hade lite svårt för sånginsatserna var bara en första känsla, sen vande jag mig snabbt och kan nu tycka att det mesta är näst intill lika bra sjunget som på originalen.

Nad: Jo, allting är gjort med varsamhet och utan att göra våld på den känsla som fanns i originalen. Har pratat mycket med Steve om detta. Om hur man valde låtarna och hur de skulle genomföras.

KG: OK, men det är väl då dags att gå in på lite mer i detalj just dina låtar på plattan. Låt oss börja med "Chamber of 32 doors" som ju är inledningsspåret. Det måste ju verkligen kännas hedrande att få öppningsspåret, eller hur?

Nad: Ja verkligen och det visste jag inte om! Hade inte en aning om att det skulle bli öppningsspåret.

KG: Det jag noterade först här var ju ett nytt intro här på akustisk gitarr. Jag tycker det är fantastiskt bra gjort.

Nad: Ja, jag tycker det är hans starkaste sida, alla dessa partier på akustisk gitarr.

KG: Den här låten är ju en av de tyngsta och allvarligaste rent textmässigt bland Genesis-låtarna. Den handlar om det svåra att välja väg i livet. Väldigt dystert och tung stämning på låten och jag vet att jag själv påverkades rejält när jag lyssnade på den i ungdomsåren (då det här med vägval i livet verkligen ledde till tunga funderingar). Var texten viktig för dig eller var det främst musiken som betydde något?

Nad: Det var absolut låten som betydde mest för mig. Jag har aldrig fördjupat mig så mycket i texterna på "The Lamb". Tycker bara de är flummiga. Har aldrig riktigt förstått storyn och det är många andra som har sagt samma sak. Jag föll framförallt pladask för musiken. Numera har man förstått mera av texterna, åtminstone i vissa delar av plattan som den här. Men du skall veta att när jag själv skriver så känns det mera viktigt hur orden ligger i munnen än vad de egentligen betyder. Så i den meningen kan jag förstå Peter Gabriel och hans sätt att sätta text till låtarna.

KG: Jo, Peters sätt att leka med orden i sångerna är ju symptomatiskt där. Speciellt hans förkärlek för att använda ord som låter likadant men som betyder något annat. Vi har ju exemplet i "Dancing with the moonlit Knight" och på "The Lamb" finns ju otaliga andra exempel. Det bästa är kanske "Caryl Chessman sniffs the air and leads the parade, he know, in a scent he can bottle..." (d v s här antyder han att den dödsdömda ju egentligen var "innocent". Genialiskt! Samtidigt som man betänker att man tog livet av honom i gaskammare).

Nad: Visst. Och sen finns det många andra exempel på låtskrivare som skriver helflummiga texter men där de ändå passar så bra till musiken. En sådan är ju Jon Andersson i Yes. Hans texter är ju verkligen helskrivade

KG: Men, om vi återgår till låten "Chamber of the 32 doors, den har du alltså gjort förut?

Nad: Jo, den gjordes i ett annat projekt där Dave Kurzner bad mig sjunga den. Han är även med och spelar keyboards på "Supper's Ready" på den här skivan. Han brukar jobba mycket med Simon Collins (Phil Collins' son) som också är med och sjunger på skivan. Dave bad mig sjunga den här men han gillade faktiskt inte den så mycket. Han klagade på vissa delar av min sång. Så jag sjöng in den igen och då var han nöjd. Men när till slut projektet blev färdigt så fanns inte låten med, märkligt nog. Samma version hörde Steve Hackett och han älskade den! Jag tror nog att Dave känner sig lite skamsen just nu (skämt åsido).

KG: Så har vi då "The Musical Box" som nästa låt. Just den låten är väl inte någon stor favorit hos mig men den har icke desto mindre element som jag tycker mycket om. Särskilt slutet med det fantastiska orgelkompet och sången i höga register. Det var väl ett krävande sångparti, eller hur?

Nad: Absolut. Men låten som sådan har heller aldrig varit någon favorit. Exempelvis när jag såg tribute-bandet The Musical Box göra låten i London för några år sen så passade jag faktiskt på att gå på toaletten (!). Men just slutmomentet är fint och det absolut bästa med låten (inklusive Tony Banks mästerliga komp på orgel i partiet med texten "...and I have been waiting here so long"). Det här kopplade Genesis exempelvis ihop jättestarkt med "The Lamb lies down on Broadway" på "Second's Out"-plattan. Jo, när man kommer upp i det här partiet där jag sjunger "touch me, touch me" kommer man upp i ett sångregister som jag sällan befinner mig i. Jag är ju barytonsångare och har egentligen svårt med liknande partier. Men jag känner att jag fixar det i alla fall. Hela partiet från "she's a lady.." och framåt är jag väldigt nöjd med. Där har jag också fått in något eget med ett litet nytt körarrangemang.

KG: Sen har vi då "Eleventh Earl of Mar" och den tycker jag ju passar dig alldeles perfekt.

Nad: Vad kul att höra! Själv tycker jag faktiskt att jag ligger på gränsen till för högt i tonläget. Det var faktiskt liknande tendenser på vissa av låtarna på "Unifaun"-plattan också. Men det kanske trots allt låter bra även om jag får anstränga mig.

KG: Jag har redan nämnt att jag är mer nöjd med sånginsatserna (inte bara från dig) vad gäller Phil Collins låtar än motsvarande låtar där Peter Gabriel sjunger. Finns det något mer att säga om det?

Nad: Det är en rätt så svår fråga. Faktiskt kan jag tycka att Phil har en mer melodisk och vacker röst än Peter. Dessutom förmedlar han någon sorts magiskt sagoberättarkänsla som jag gillar väldigt mycket. Men Gabriel hade ju andra kvaliteter, inte minst det visuella och teatraliska på scenen och den enorma inlevelsen i sången. Så visst finns det stora skillnader som kan ha betydelse för hur man tolkar sångerna. Men faktiskt håller jag nog dem som lika bra båda två, på var sitt sätt.

KG: Nu fick du tre låtar att sjunga på skivan men hur blir det med den stundande turnén nu? Får du sjunga fler låtar då? Inbillar mig att du nog är bra sugen på det.

Nad: Jo, det får jag. Naturligtvis beroende på att inte alla gästmusiker kommer att vara med på turnén. Men Gary O'Toole kommer ju att vara med och det är väl inte vågad gissning att han kommer att sjunga de låtar som han gör på plattan. Så, visst, det kommer ju att så småningom finnas fler inspelningar där jag sjunger andra låtar eftersom det ju kommer att spelas in live-versioner och DVD-er från den kommande turnén.

KG: Ja, då är det väl dags att diskutera den kommande turnén i lite mer detalj. Den börjar komma på plats med bokningar som allteftersom läggs ut på bland annat Steves websida. Men än så länge har jag inte sett några bokningar i Norden och i Sverige. Hur är det med det – blir vi så lyckligt lottade att även Sverige får spelningar?

Nad: Jodå, det blir Skandinavien. Men jag vet inga datum ännu. Men jag vill inte gå in på det i detalj ännu för då inte datumen är satta så kan jag ju egentligen inte säga så mycket. Turnén kommer att sträcka sig över nästan hela 2013 och jag vet inte alls när som de skandinaviska spelningarna kommer att läggas. Vi börjar turnén med "Cruise to the Edge"-kryssningen tillsammans med Yes och andra band (bl a Saga, Tangerine Dream, UK, Carl Palmer band) i slutet av mars (25-31 mars).

KG: Jo, jag tänkte just fråga om detta evenemang (se <http://cruisetotheedge.com/>). Det låter ju som något alldeles fantastiskt – en riktig dröm för fans av progressive rock med 70-talsrötter. Det här är ju naturligtvis något man absolut skulle vilja åka på men vad jag kan förstå så kommer den "vanlige" musikfantasten knappast att ha råd med dylika utsvävningar. Kostnaden inklusive flygbiljetter från Europa kommer lätt upp över 10 000:- så jag undrar lite grand vad ni egentligen kommer att få för publik? Välbärgade amerikaner? Kommer de överhuvudtaget att lyssna på er?

Nad: Jo, jag kan känna mig rätt kritiskt till ett dylikt arrangemang. Men det är faktiskt utanför min kontroll. Helt plötsligt ser jag bara att den här bokningen kommer. I mitt fall är det nog bara att säga "tacka och ta emot". Men visst känns det klivet att tänka att den stora massan av fans inte kommer att få någon möjlighet att vara med.

KG: Frånsett det här lilla frågetecknet så måste jag säga att jag verkligen unnar dig att få vara med om det här under nästa år som ju måste bli en sorts höjdpunkt på din artistkarriär. Jag kommer givetvis att följa detta noggrant, inte minst när ni så småningom landar på svenskt eller nordisk mark.

För att lämna det, jag känner att jag vill höra lite mer om Unifaun-plattan: Jag är fortfarande förundrad över att inte Steve kände till den sedan tidigare. Där finns ju bland annat en låt som heter "ReHacksis" och som jag tycker väldigt mycket om. Den är ju nästan mer Hackett-lik än någonting annat. Kan du berätta lite mer om detta underbara lilla stycke?

Nad: Steve gillar verkligen denna låt, det har han sagt så här nu i efterhand. Ursprunget till låten kom från min fd kompanjon Bonamici som hade två teman som vi bygger låten kring. Sen fick jag sitta och programmera upp arrangemanget och lägga på bland annat gitarrerna. Jag gillar låten mycket och tycker kanske att den och "Quest for the last virtue" är det två starkaste låtarna på skivan. Vi lade ner så mycket jobb på denna platta. Till exempel låten "Mr. Marmaduke and the minister" tog nio månader att färdigställa!

KG: En sista fråga: Den här plattan ser ju ut att ha sålt skapligt bra (skuttade upp till 11:e plats på brittiska albumlistan för att sedan sjunka ner igen rätt snabbt) så den fick ju viss publicitet, utan tvivel. Men det är ju svårt att hoppas på mycket mer för den här typen av musik är ju inte direkt vad som säljer idag. Förmodligen var det en massa gamla Genesis-fans som vaknade till liv och köpte den nya plattan. Har egentligen svårt att tro att den hittade några nya fans. Men vad är egentligen din syn på framtiden för den här typen av musik (och då talar jag om ny musik) som bygger mycket på inspirationen från 70-talets progressiva rock?

Nad: Jag ser rätt så ljus på framtiden. För ett par veckor sedan (1 november 2012) var jag på Bryggarsalen i Stockholm på konserten med The Flower Kings. Det var jättemycket folk och konserten som sådan var strålande. Jag känner att genren i sig verkligen inte är död, den är snarare vitalare än någonsin sen 70-talet. Det är mycket tack vare Internet som gör det lätt att hitta all ny spännande musik. Sen är jag själv kanske lite dålig på att lyssna på all denna nya musik, får jag erkänna. När man är så pass engagerad i egna projekt så finns helt enkelt inte så mycket tid för eget förutsättningslöst lyssnande. Men det går i vågor, det finns perioder då jag lyssnar mer.

KG: Angående genrens status så delar jag den känsla du uttrycker. Det finns väldigt gott om ny musik och nya giganter inom detta fält. Så exempelvis Mikael Åkerfelt från Opeth svinga fanan högt för Prog i senaste numret av Classic Rock presents Prog. Så visst lever genren.

Förresten – apropå ny musik och nya band – hur är nu planerna för Agents of Mercy? Får du plats med detta nu när hela nästa år ser ut att vara uppbokad? Det känns som att det finns risk för en lång paus.

Nad: Det finns faktiskt material för att gå in i studio ganska snart men det är som du säger svårt att riktigt hitta tiden för det just nu och i den närmaste framtiden. Det är inte bara jag som är upptagen nästa år. Även Roine är ju ute på turné större delen av 2013. Så skall jag vara ärlig så dröjer det förmodligen till 2014 innan nästa platta med Agents of Mercy kommer. Men det är tämligen säkert att det blir nya skivor.

KG: Det låter jättebra. OK, med det får jag tacka för ett väldigt intressant samtal. Jag önskar verkligen lycka till inför nästa år som ser ut att bli något alldeles fantastiskt för din del.

Nad: Tack själv!

Några minnesvärda klubbspelningar 2012 som er Webbmaster fick avnjuta i hemstaden Göteborg.

Foto: Conny Myrberg

**Paradise Lost - Sticky Fingers
Göteborg**

**Scar Symmetry Brewhouse/
Göteborg**

**Devin Townsend Project -
Brewhouse/Göteborg**

**LEGENDS - Voices Of Rock
Trädgårn/Göteborg. Joe Lynn Turner, Ferge Frederiksen, Bill Champli, Bobby Kimball.**

Skull Parade - Brewhouse

Periphery - Sticky Fingers

Minora - Sticky Fingers

Katatonia - Sticky Fingers

Katatonía
Sticky Fingers 13/11-2012
Text och bild Conny Myrberg

Festival på under de ljusa timmarna eller sen kväll på en rockklubb, ja har nu sett Katatonía på båda och kan konstatera att gruppen skall upplevas på den sistnämnda med dov belysning gärna med massor av sk bakljus (alla fotografers mardröm).

Ett helt fullsatt Sticky Fingers en sen tisdagskväll tyder också på gruppens popularitet. Deras mörka nedstämda musik tilltalar även mig så trots tidig arbetsdag nästkommande dag är denna kväll värd ett besök på Sticky.

Senaste plattan Dead End Kings som rätt nyligen kom ut och denna afton inleds också med albumets första spår The Parting, ja nog känner vi igen konceptet från gruppens tidigare alster. Lite tyngre Buildings ljuder i högtalarna och den överlagt rätt lugna publiken börjar mjuka upp. En del lite äldre godingar som återfinns också på kvällen repertoar och även bandet headbangar i takt.

Jonas Renkse är kanske inte den mest talförde i mellansnacket och oftast gömmer han sitt ansikte i sitt långa hår så en mörk lokal känns som ett rätt element för denna säregna röst eller kanske bättre beskrivet speciella sätt att sjunga på. Påminner en del om Opeth's Mikael Åkerfeldt som också gjorde growlandet på gruppens tidiga alster.

Extranumren och nya Dead Letters tar vid, ja mycket bra musik får vi denna kväll så lite trötta på morgonen är vi mer än gärna.

Opus Symbiosis – Nature's Choir (www.opussymbiosis.com)

Ett iögonfallande omslag föreställande tiger på övervuxen stadsgata huserar en grupp som sturskt nog säger sig ha utvecklat en helt unik musikstil - Modern Experimental Progressive Rock (MEP-Rock). Så – är musiken helt unik? Jodå, exakt som den här oftast melankoliska, knivskarpa musiken låter väl inte så många andra band, men nog hör man influenserna. Kompen är ofta ilsken metal utan distgitarrer, bakgrundskörerna liknar dem hos de finska landsmännen i Von Herten Brothers, medan gitarrsolona visar upp en ettrighet som understundom påminner mig om King Crimson, vars extrummis Pat Mastelotto för övrigt gästspelar i låten "Liqueur".

Opus Symbiosis främsta tillgång är emellertid deras starka känsla för goda melodier. En låt som "Skeleton" äger en refräng, fastklistrad i min hjärna efter blott tre fyra genomlysningar; Christine Sten sjunger med en kombination av popsångerskans skörhet och rock-sångerskans styrka, och när hon fylls på underifrån av keyboardisten Staffan Strömsholms körer, då skapas faktiskt något tämligen unikt. I skrivande stund hör jag kvasiklassiska, instrumentala "Epique", vars magnitud riskerar lyfta Majornas tak. Jag måste även nämna musikens dansanta sväng, en bedrift med tanke på att Opus Symbiosis för det mesta väljer udda rytmer och taktarter.

En sak till: Trummisen heter Lillkung i efternamn!

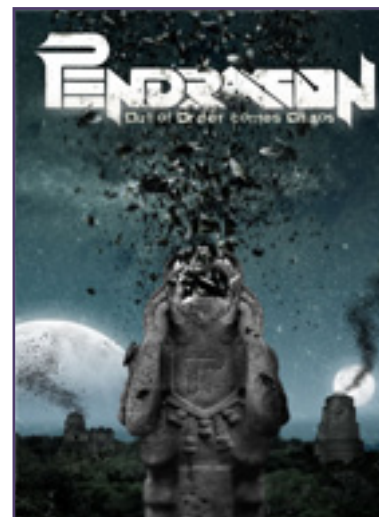
Betyg: 7/10
Daniel Reichberg

Pendragon – Out of Order Comes Chaos DVD (Metal Mind Production)

Pendragon med vapendragarna Nick Barrett, Peter Gee och Clive Nolan har funnits i skivsamlingen nästan sedan de bildades. Lp skivor köptes i mängder och ofta pga omslagen vilket för det mesta visade musikgenren i fråga. Nu kommer ett dvd släpp där vi som fann gruppen då det begav sig får mängder av lite äldre godbitar. Dvd släppet flyttades dock fram en del och vad jag förstår pga bildkvaliten. Ja speciellt i början är det inte den knivskarpa produktionen som vanligtvis kommer från det polska bolaget. Musiken, spelglädjen och den så karakteristiska sången tillika gitarrspel från Mr Barret är ändå en anledning att införskaffa konserten.

Såg dem på Sweden Rock men minns inte om nya trumslagaren var med, här visas en sprallig sådan med ett väldans driv. Definitivt ett tillskott till Pendragons musik. Ghost och den helt underbara Not of this World visar också varför gruppen tillhör en av de enligt mitt tycke främsta inom den neo progressiva genren.

För den invigde ett måste, för er andra en bra inkörsport till Pendragons musikaliska värld, för den kräsne bildfantasten så finns det andra släpp att ta till.

DJ- Dennis Jacobsson

Visste du att Elton John en gång var påtänkt som sångare i King Crimson?

Visste du att Zappa älskade Black Sabbath?

Visste du att Jethro Tulls mästertlige trummis Barriemore Barlow var manager åt pruttmannen som var med hos Robert Aschberg?

Visste du att Zappas första instrument (som 11-åring) var trummor? Gitarr började han inte spela förrän i 18-årsåldern.

Visste du att Martin Barre var så nervös inför sin första gitarraudition för Jethro Tull att han glömde ta med gitarren. Han återkom på nästa träff med elgitarr...fast utan förstärkare. Efter att Ian suttit med örat mot gitarren för att förgäves höra något gav han upp men Martin fick jobbet. Han verkade vara en trevlig kille.

Visste du att en sminkad Gene Simmons blivit stoppad i dörren till en Kiss-konsert? När han förklarade vem han var så svarade vakten: du, sådär säger alla. Efter många om och men blev han dock insläppt.

Visste du att Maidens trummis Nicko McBrain blivit stoppad när han skulle parkera sin bil bakom en arena. Vakten trodde inte han var med i bandet. Nicko blev vansinnig och sa att om du inte flyttar dig så kör jag på dig! Och det gjorde han.

Visste du att Bob Dylan blivit haffad för lösdriveri? Han skulle ta en promenad innan en spelning då en gammal dam fick syn på honom från sitt fönster. Hon tyckte det såg ut som en luffare och ringde polisen. Dessa tog honom också för en lösdrivare innan ytterligare en kollega kunde intyga att det var Bob Dylan.

Sideburn - IV Monument (Transsubstans Records/Record Heaven)

När rockmusiker blir äldre så tenderar dom att vända sig mer och mer mot bluesen men Stockholmska Sideburn gör tvärtom. Musiken må på fjärde given "IV Monument" fortfarande vila på en matta av Led Zeppelin-blues men den överskuggas allt mer av tyngre tongångar. Att bandets musik alltid har drivits framåt av fuzzig stoner, tung doom och svängig classic rock är ingen hemlighet men känslan är att dom mer och mer börjar hitta sin egen stil mitt i alltihopa. Den känslan förstärks av de spänstiga kompositionerna som bandet numera mer än gärna tänjer på. Speltiden på låtarna har ökat vilket ger mer plats åt musikernas olika infall och på så sätt skänker det en progressiv touch till helheten. En låt som "Silverwing" är ett bra exempel på deras mer småintrikata anslag för här låter det som om grabbarna i Ritual bestämt sig för att stämma ner gitarrerna lite. Men här finns flera bra bevis på bandets mer mångfacetterade anslag så som den riviga inledningen "Diamonds", den bluesigt melankoliska "Fire and Water", den upplyftande "Mob Rules"-flirten "Tomorrows Dream" och den vackra "Crossing the Lines". Eller varför inte testa doomsmockan "The Last Day", den tungt gungande "The Saviour", den lika tungt rockande "Bring Down the Rain" eller den snygga och nästan moderna avslutningen i form av "Monument". Till detta får vi i bakgrunden en snyggt applicerad hammondorgel (som jag gärna tar mer av nästa gång) samt en sångare som verkligen imponerar på mig. Jani Kataja (även i Mangrove) går från klarhet till klarhet och fixar utan problem den riviga rocken, de mer melodiska tongångarna samt doom-mässandet. Allt presenteras sedan i en krispig och fin ljudbild som varken känns daterad eller för modern.

Detta album visar upp ett band som mer och mer finner sin egen identitet och nivån på kompositionerna har petats upp ytterligare ett pinnhål. Nästa gång skulle jag vilja höra lite starkare refränger samt lite tydligare melodier men det är petisserer egentligen för bandet är så gott som redan där. "IV Monument" är alltså ingen fullträff men bandet är på god väg och för oss som vill ha vårn rock retrodoftande, småvarierad, blytung och fuzzig så är detta mycket njutbart.

Betyg: 8/10

Ulf Classon

Slottsskogen Goes Progressive 18/8-2012

Text å bild Conny Myrberg

2012-års upplaga tar åter plats på den gamla scenen vid Björngårdsvillan, numer har sittplatserna tälttak så man är inte lika sårbar gällande regn som var det största orosmomentet då det begav sig. Visserligen förvarnade vi restaurangen om antalet åskådare men törstiga och hungriga som proggfolket är det få som är. Vi får hoppas man är bättre förberedda 2013.

Första akten Brother Ape och redan var sittplatserna så gott som fullbesatta. Tremannakonstellationen gjorde ett gott framträdande fast de egentligen skulle behöva vara betydligt fler på scen för att återskapa plattornas sound.

Skånska Mord, en av årets plattor enligt vår skribent och live måste man bara kapitulera, bluesrock i bästa tappning och inlevelsen från bandet smittade bara så av sig på publikum.

Akribi å genren progmetal gavs plats på festivalen. Tjejfrontad sådan är väl inte till vanligheterna men nog tusan blev det bra. Basisten med sin mångsträngade gitarr var också ett intryck som bestod.

My Brother The Wind ja det instrumentala/flummiga kan också ge en kick trots avsaknaden av berusningsmedel. Gott mos som vi säger i Götet.

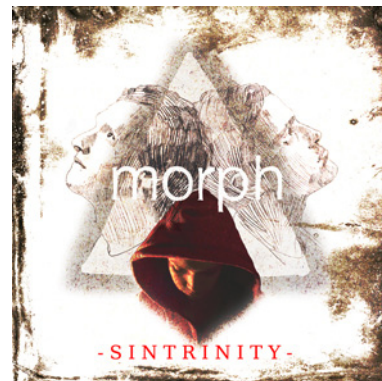

The Flower Kings, ja vad säger man? Trots en febersjuk Roine levererar dessa herrar världens bästa progressiva rock!!

Morph - Sintrinity (Progress Records)

Tvåmannaprojektet Morph och deras platta Sintrinity är helt klart en av årets trevligare upptäckter. Med tydliga influenser från bland annat Porcupine Tree och Dream Theater får de mig stundtals att tappa hakan. På ett lekfullt sätt tar de ut svängarna och levererar musik på en nivå som bör få mer namnkunna branschkrävar att nervöst börja hålla koll i backspegeln.

Musikaliskt och sångmässigt är det top notch rakt över. Jag är extra imponerad av Richard Sandströms trumspel som i mina öron påminner en hel del om både Neil Peart, Mike Portnoy. Låtmaterialet på Sintrinity har relativt stor spännvidd. Möjligtvis så är det lättare att ta till sig musiken om man tränat upp öronen på progressiv rock innan. Faktum är att låtarna inte tillhör typen som sätter sig omedelbart. Lite spänstigt tuggmostånd får man räkna med när man snurrar igång CD-spelaren. Detta brukar å andra sidan borga för en desto längre "livslängd" på låtmaterialet.

Attila Bokor- vocals, guitars, bass, keyboards
Richard Sandström- drums

Personligen så skulle jag kanske önska ett par låtar innehållande partier som bjuder på lite tyngre rakare riffande. Detta skulle utgöra en skön kontrast till, och kanske ytterligare lyfta, de mer komplexa och "krävande" låtarna. Oavsett detta så är Morph och Sintrinity något som älskare av progressiv rock bör hålla utkik efter.

Betyg 7/10

Eric Eklund

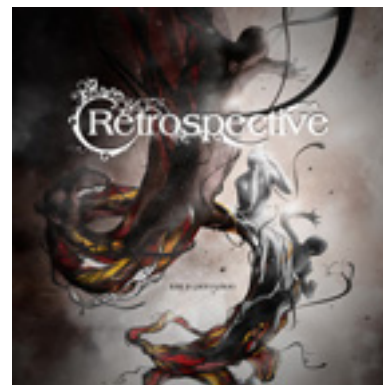

Gilla oss på Facebook !

Retrospective – Lost in Perception (Progressive Promotion Records)

Retrospective är bärare av en stolt polsk progtradition. Lost in Perception är gruppens andra fullängdare och gör dem till genrebröder med bland andra Votum och Believe, men kanske allra främst Riverside.

Ljudbilden är luftig och klar och Retrospective bjuder in till en mjuk och förhållandevis rak progrock som är lätt att få korn på. Sångaren Jakub Roszak har en len men ändå kraftfull stämma som för tankarna till Bruce Dickinson och Geoff Tate i deras mer avspända tonlägen. De musikaliska influenserna blandar brittiska källor som Porcupine Tree, Pink Floyd och Marillion med lite Queensryche för en amerikansk referens utan att för den skull hemfalla åt plagiat. Det är med andra ord melankoliskt, melodiöst, detaljrikt och oerhört välspelat. Allt detta sammantaget gör Lost in Perception till en skiva man gärna spelar upprepade gånger.

Låtmaterialet är jämnstarkt – inga träbockar som står i vägen, men kanske heller inga svindlande höjder. "The end of the winter lethargy" suger in lyssnaren med en skönt gungande gångart och även fortsättningsvis imponerar rytmsektionen Lukasz Marszalek (bas)/Robert Kusik (trummor) med ett följsamt men ändå kraftfullt spel. "Egoist" startar en kedja låtar som är mer beskedliga i sin framtoning men lever högt på skönt sväng och fina melodier. "Tomorrow will change" har temperamentsfulla partier men är även den sprungen ur den gungande melankoliska grundstomme som dominerar Lost in Perception. "Musical land" drar upp tempot något och ett Pink Floyd-inspirerat intro sätter albumets slutord, den drygt tio minuter långa "Swallow the green tone".

Melodierna är inflätade i en luftig väv som gör att du hittar nya små färggranna melodiska snitslar att följa ju mer du lyssnar. Att gruppen lyckas balansera två gitarrister, en keyboardist (som dessutom lägger fina körstämmor) med Roszaks sångmelodier och Marszaleks melodiösa basgångar är en prestation som vittnar om stor musikalitet. Ibland känns det som att Retrospective beundrar Riverside lite för mycket för sitt eget bästa. Men samtidigt kan man inte ha en mycket bättre förebild om man strävar efter att utveckla sin egen stil då Riverside är en grupp i en ständigt pågående utvecklingsprocess. Och finge man önska skulle jag gärna se Retrospective som förband på en Riversidespelning under nästa år.

Betyg: 7/10

Jukka Paananen

Intervju med JONAS REINGOLD

av Daniel Reichberg

(foto: Conny Myrberg)

Inför SLOTTSSKOGEN GOES PROGRESSIVE har Daniel Reichberg samtalat med basisten/låtskrivaren JONAS REINGOLD om The Flower Kings och Slottsskogen, men också om Karmakanic, 3rd World Electric, Reingold Records och en och annan låtstöld.

Sedan comebacken i våras har Flower Kings hunnit med två spelningar. Hur tyckte du de gick?

– Inför Sweden Rock Festival i juni var det rätt så nervigt, eftersom vi hade en helt ny trummis [tyske Felix Lehrmann], men det gick över förväntan. Nu känner jag mig väldigt trygg; det här kommer att gå som en dans. Loreleifestivalen i Tyskland gick också bra, men Sweden Rock är bättre organiserat. Roine Stolt behöver tid för att småpula inför gigen, halvropa så att säga. Det fick han inte på Lorelei.

Hur kändes det att stå på scenen med Tomas Bodin och Hasse Fröberg, efter nära fem års åtskillnad?

– Vid det laget kändes allt som vanligt igen. Däremot var det lite pirrigt vid mötet i november 2011, då vi bestämde oss till hundra procent för att köra igen.

Din låt "Rising the Imperial" på nya albumet "Banks of Eden" tycks närmast religiös. Är det en riktig tolkning?

– Den har inget traditionellt kristet eller buddhistiskt budskap eller så, men jag återkommer ofta till texter om människans förankring till något större. Människan är förbannat bra på att stirra sig blind på bästa jobbet för att ha råd med bästa bilen och bästa sommarstugan, när det optimala kanske är att gå utanför dörren, sätta sig på en stol och titta på solnedgången.

På bonusdisken bidrar du med "Going Up". Vad finns att säga om den?

– A celebration to life! Jag hade med mig fem låtar till inspelningen, vi tyckte "Rising the Imperial" passade bra som avslutning på riktiga albumet, och så hamnade "Going Up" på bonusdiskan. De övriga tre låtarna ligger hemma i byrålådan. Roine har säkert tio timmar låtar som ligger och väntar i gömmorna, och ibland händer det att vi plockar upp något först efter flera år.

Finns det exempel på detta på "Banks of Eden"?

– Ja, "Pandemonium" är en gammal låt som Roine presenterade för oss i Agents of Mercy, men vi diggade den inte alls. Så Roine gick hem och filade på låten, och plötsligt var den kanon! Ibland räcker det med att ändra lite smutt i melodin eller texten och så hör man att där är låten.

Hur funkar det i övrigt - kommer Roine med färdiga demos på låtar, eller har ni andra möjlighet att påverka?

– O ja, vi har stora möjligheter att påverka, även om Roine kommer med färdiga demos. Ta till exempel "For the Love of Gold", som Roine hade skrivit helt färdig, men som var väldigt olik den version som nu finns på skivan. Tomas hade nämligen ett intro på lager som visade sig passa ypperligt, och så vävde vi in flera andra Tomasgrejer under låtens gång.

www.reingoldrecords.com

Har Bamse stämt er för att Tomas snor ledmotivet i sitt solo?

- Ha ha ha, man får faktiskt spela parafrafer på gamla kända låtar, det är helt okej! Jazzmusiker gör sånt för jämnan.

Berätta om Reingold Records.

- Det började med att jag och Roine jobbade med [fusionprojektet] 3rd World Electric, och efter ett tag började vi spåna på hur vi skulle få ut skivan. Jag bestämde mig för att starta skivbolaget och Roine tyckte det var helt okej. Först var det tänkt att jag bara skulle ge ut egna grejor på Reingold Records, men så hade Lalle Larsson [keyboardist i Karmakanic och Agents of Mercy] precis blivit klar med sin första soloplatte, och han ville gärna ge ut den genom mig. Sedan har både Hasse Fröberg & Musical Companion och Johan Randén kommit med skivor på bolaget. Det är skönt att vara sin egen dräng. För varje ny skiva är bolaget startklart, alla kontakter är tagna.

Är Karmakanic på gång med något nytt?

- Vi håller just nu på och mixar en live-DVD från RosFest i USA. Den är filmad med fem kameror och riktigt bra ljud. Sedan kommer kanske en ny platta 2013. Jag skriver jämt små snuttar som jag spelar in på mobilen och ibland är det sånt som man sedan kan göra låtar av.

Är Karmakanic-låten "Cyberdust From Mars" direktsnodd från "I Breathe" av Alexander Bard-projektet Vacuum?

- Ha ha ha... "I Breathe" var ju väldigt populär på 90-talet, men jag snodde den inte medvetet. Men det var någon som nämnde likheterna, så jag gick hem och lyssnade, och det var ju jävligt likt. Så där gör jag jämt, snor från andra låtar utan att veta om det. Karmakanic-låten "At the Speed of Light", innehåller exempelvis en del som är misstänkt lik "Motherless Children" av Transatlantic.

3rd World Electric – har ni något mer på gång?

- Definitivt. Både jag och Roine tycker att första skivan blev lite väl slickad, så nu ska vi göra en skitigare, rökigare platta i 70-talsfunktstil. Vilka blåsarerna blir vet vi inte än, men Morgan Ågren spelar trummor och så är det jag, Roine och Lalle.

Kommer ni att spela live?

- Ha ha ha...alltså...he he he...kanske eventuellt håller vi precis på att förbereda ett gig någonstans i Sverige. Det skulle möjligen kunna ligga till på det viset!

The Flower Kings har ju spelat på Slottsskogen Goes Progressive förut, för exakt tio år sedan. Vad minns du av det giget?

- Mitt tydligaste konkreta minne är vilket skönt groove vi fick till när vi repade "Stardust We Are" under soundcheck. Det där var ju den tiden då vi spelade hela "Stardust" live. Jag har alltid gillat Slottsskogen och jag är väldigt glad att ni är tillbaka där ni höll till förr.

Vad förväntar du dig den artonde augusti?

- Jag hoppas det blir varmt väder och att det kommer mycket folk som visar Felix hur kul vi kan ha det i Sverige! Vi spelar gamla låtar, men också två eller tre från "Banks of Eden".

Någon hälsning till publiken?

- Kom med ert bästa humör och er största plånbok, för vi kommer att ha mycket merchandise att sälja!

Slutligen - vilket är progrockens bästa album?

- Ojoj...jag hatar sådana frågor! Men ska jag ta med en skiva till en öde ö blir det Yes "Tales From Topographic Oceans", som jag tycker är en väldigt modig skiva. Många framgångsrika band trillar i fällan att försöka tillfredsställa fansen med enkla hitlåtar, men det gjorde inte Yes. De drog igång med den där jättekonstiga texten och mitt i alltihop ett fruktansvärt kärvt Steve Howe-solo. Skulle en marsmänniska komma till jorden och fråga vad progrock är för något, då skulle jag spela upp "Tales".

Getaway Rock Festival 2012

Getaway
juli 2012
Text och
berg.

Rock Festival 5-7
bild: Conny Myr-
berg.

Gävle-festivalen äger rum vid Gasklockorna som bandmässigt ligger någonting mellan Metaltown och Sweden Rock Festival. Stadsfestivalen som tilltalar en bred publikskara satte avtryck på Sverige-kartan redan från sitt inledande år.

Själv var detta första besöket och här fanns både ris och ros ur olika synvinklar. Om vi börjar på campingen skulle man nog kunna önska lite mer, kanske är man bortskämd men struktur och kunniga funktionärer är ett måste vid större tillställningar som denna. Festivalplatsen fungerade ändå bra med sina scenplaceringar och ljudet helt okej även nära scenerna samt öl-platserna var belägda så att publiken kunde både se och höra utan problem. Hörde visserligen en del lite negativt mot tidigare år angående pressrum osv, vakterna var ändå reko och professionella.

Nu till det väsentliga, musiken! Bland mina favoritspelningar måste jag tillge Devin Townsend en eloge, bara så underbart proffsig scenshow med allt han e känd för. Den massiva ljudmattan, sina tokiga utspel och mellansnack i världsklass. Engel missade jag tyvärr lite på eftersom de var på en annan scen ungefär samtidigt, men den lilla stunden var både grym och underhållande. Hehe de utfärdade en form av tävling till publiken att hämta vad jag kommer ihåg en t-shirt på scen och jösses vad vakterna fick jobba för att förhindra detta. :-)

Anathema var annars en av anledningarna till mitt besök och ja de var till full belåtenhet, gruppen spelade även senare i Stockholm men kunde tyvärr inte gå fast nästa gång och förhoppningsvis närmare min hemstad Göteborg så...

Ghost var en annan grupp som jag av olika anledningar missat och en mer Spökaktig konsert har jag nog aldrig tidigare skådat ;-)) riktigt bra!

Sparanza med sin lite mer radiovänliga metal gjorde också de ett gott intryck liksom veteranerna Ministry. Även Moonspell vilka huserade på samma scen kändes bättre live än på skiva, mer rakt på och teatraliskt. Om jag skall nämna fler så Nationalteaterns Rockorkester gjorde gott ett framträdande liksom årets bluesrocksuccé Gravyard.

Till de lite hårdare akterna kändes Behemoth (fast det var så himla mörkt/bakljus att fota gick inte så bra), August Burns Red, Kvelertak och de lite udda varianten av metal Suicidal Tendencies som ett lyft!

På huvudscenen kom även bl.a. Nightrwitch, Saxon och allas vår kära gitarrhjärte Yngwie Malmsteen. För oss som fotade var denna scen allt annat än en lätt arbetsplats, tänk er klagomuren och ni förstår hur högt uppe i himlen de agerade. Hehe fick en massa bra näsbilder! Såpoperan Nightrwitch klarade sig dock med hedern i behåll, kanske mest för den mer folkmusikaliska inriktningen och en ljusshow som lyfte föreställningen. Saxon, tyvärr måste jag tillstå uttrycket trötta! Till kategorin jag vill inte synas bara höras hör definitivt herr Malmsteen, dock med en viss finess av självironi.

Slutligen, helt okej med en hel del positiva inslag, vet att festivalen bytt arrangör och försökt förenkla göra den kanske mer ekonomisk och med en del förändringar till 2013 så vem vet, en viss herr webbmaster kanske åter dyker upp bland Gasklockorna.

www.getawayrock.se

DEMON – Unbroken (Spaced Out Music/Border)

Nu är det Demon man ska skriva om. Då ville jag prova om det finns några dolda budskap på skivan. Jag tog det första sjungna ordet från varje låt och kastade om dem lite och fick följande mening:

Hey one, don't take people down where we'll never shine...

Lite småkusligt va?

Skivan inleds med en typisk Demon-låt, "Prey", vilken ska handla om gamla krigare/jägare. Riffiga "Unbroken" visar att cirkeln fortfarande är intakt. I "Wings of steel" tas vi med på en tur i fantasy-land. För övrigt skivans vackraste spår. "Take me to your leader" är en sci-fi hyllning och "What about the night" en hyllning till Dracula och Christopher Lee i synnerhet. Verkar som om Dave Hill kan sina gamla filmklassiker. "Private lives" blandar pop och metal på ett coolt sätt. I och med att avslutande rockhymnen "I still believe" tonar ut så är skivan slut.

Produktionen känns jordnära med påtaglig livekänsla. Hjärtat finns med också. Dave Hill sjunger lika inlevelsefullt som vanligt vilket är en fröjd att höra. Någonstans blir jag ändå lite dystert då jag får en känsla av att Demon säger tack o hej med detta album. Om detta nu skulle vara deras sista skiva så kan de gå med huvudet högt som stolta krigare ur studion. Det finns så många halvkända band som inte ens snuddar vid det som Demon efter 31 år i branschen lyckas åstadkomma. Passion kallas det.

7 / 10

Peter Dahlberg

Skånska Mord - Paths to charon (Small Stone Records)

En av detta års mest efterlängtade releaser kommer inom kort från Slottsskogsaktuella bandet Skånska Mord. Bandets debutplatta "The last supper" rankades av undertecknad som detta års absolut bästa platta, alla kategorier. Detta har naturligtvis medverkat till att skruva upp förväntningarna inför uppföljaren kraftigt. Det har hunnit gå ett par år sedan förra utgåvan, men på denna tid har Skånska Mord ytterligare utvecklat / förfinat sitt redan excellenta sound, och genom nya alstret "Paths to charon" borde man ta ett rejält kliv upp på karriärstegen. Med sin blytung, proggiga och lätt psykedeliska 70-talsrock, kommer denna platta att älskas av alla fans av band som: Abramis Brama, Witchcraft, Spiritual Beggars, Graveyard mfl. Skånska Mord har spelat ihop med Graveyard vid något / några tillfällen, och lirar allra minst i samma division som detta rejält hypade och populära band.

Det som gör Skånska Mord till ett så grymt bra band, och "Paths to charon" till en lika grym platta beror på flera olika, men lika viktiga faktorer. För det första har man i Janne Bengtsson en sångare / frontman med en fullständigt fantastisk pipa. Inlevelsen, känslan, kraften och inte minst röstlikheten påminner väldigt mycket om Chris Cornell (Soundgarden, Audioslave) i dennes absolut bästa stunder. Bengtsson är dessutom en riktig hejare på munspel, vilket tillför en lite "bluesig" touch på de spår det används.

En annan starkt bidragande orsak är gitarristerna Patrik Berglin och Petter Englund's gitarrspel. Dessa båda herrar skapar en blytung men varierad ljudpalett, där det ena coola riffet efter det andra avlöser varandra. Detta gör att när man lyssnar på plattan, också känns som om man förflyttas bakåt i tiden till det gyllene decennium då storheter som: Black Sabbath, Led Zeppelin och vårt lands egna progveteraner November regerade. Sologitarrspelet är också mycket varierat och intrikat med soloeskapader ofta kryddade med coola effekter som wha-wha eller solon i stämmor.

Rytmsektionen med bassisten Patric Carlsson och trummisen Thomas Jönsson känns på "Paths to charon" ännu mer tight och samspelt än på debuten, vilket starkt bidrar till att Skånska Mord seglar upp som ett av de största favoritbanden på årets upplaga av Slottsskogen Goes Progressive.

Den avslutande, men nog starkast bidragande faktorn är Skånska Mords ytterst jämna och högkvalitativa låtmateriale, som på "Paths to charon" känns minst lika genomarbetat och välkomponerat som på föregångaren "The last supper". Det tog lite längre tid att "komma underfund" med nya alstret, men väl där har spåren vuxit, vuxit och vuxit, och för varje lyssning har nya favoriter utkristalliserat sig. Plattan inleds med tre riktigt starka spår där framförallt "Dark caves of our mind" och den långsamma och suggestiva "A black day" tillhör de absoluta höjdarna på plattan. En sak som gör bandets plattor lite olika är känslan av att det här, finns en större variation där spåren skiljer sig mer åt jämfört med föregångaren. Detta gäller framförallt tempo och intensitet som ibland blev lite likriktade på förstlingsverket. Bra exempel på denna mer utpräglade dynamik är den helt instrumentala folkmusikinspireerade "Laggåsen" och den coolt doomiga "The ambassadeur", vilka båda kompletterar tidigare nämnda spår på ett bra sätt. Ljudbild och mixning på "Paths to charon" känns mycket organisk och tidstypisk, vilket starkt bidrar till det ytterst lyckade slutresultatet. Är du på minsta sätt intresserad av 70-talsdoftande retroprog, med en modern och fräsch touch får du bara inte missa bandets gig på Slottsskogen Goes Progressive nu på lördag 18/8. De på förhand högt ställda förväntningarna på plattan har med god marginal uppfyllts, och när det i slutet av året har blivit dags att kora årets bästa alster, kommer Skånska Mord - "Paths to charon" garanterat att hamna långt, långt upp i toppen på min lista.

www.myspace.com/skans-kamordmusic

www.facebook.com/skans-kamord

9,5 / 10

Staffan Vässmar

Foto: Conny Myrberg

**Marillion 28/7-2012 Trädgårn/Göteborg.
Av Conny Myrberg.**

Ibland händer det att "undertecknad" bara går och beskådar/avnjuter en konsert utan förpliktelser. För ett tag sedan såg jag franska Gojira eller Godzilla som dom kallade sig först på Brewhouse, ja med en av årets låtar tillika titel på senaste albumsläppet *L'enfant Sauvage* var man ju bara tvungen. Marillion tidigare i somras var också den en av dessa konserter, kanske årets bästa om man avser musik och känsla för själen.

JA när man bara står där med ett fånigt flin och en go kall i handen kan man inget annat än att njuta. En hel rad sköna alster presenteras och storleken på lokalen kändes helt rätt för att bäst återge bandets atmosfäriska egenskaper.

Foto: Conny Myrberg / Marillion Sweden Rock 2009

En av favoriterna kom också redan i begynnelsen av giget *Cover My Eyes*. Kvällen bjöd på många höjdpunkter även en del sentimentala som när Steve Hogarth körde försnacket och sen levererade spåret "Estoni. Helnöjd var man och så kommer ännu en höjddare, *Easter* från *Seasons End* tillika första plattan med Mr Hogarth som vokalist med Marillion. Långa *Ocean Cloud* avslutar kvällen och den relativt dyra biljetten kändes mer än väl investerade pengar.

The Invisible Man
Cover My Eyes (Pain and Heaven)
Släinte Mhath
Fantastic Place
You're Gone
King
Afraid of Sunlight
The Great Escape
Estonia
Power
Neverland

Encore:
Easter
Ocean Cloud

GARF
GÖTEBORGS ARTROCKFÖRENING

**Biljetter till årets första Garf-evangemang
köper du här
www.ticnet.se/event/garf-biljetter/249103**

**"David Jackson från Van Der Graaf Generator"
Musikens Hus Goes Progressive med David Jackson från Van Der Graaf
Generator samt Alex Carpani Band, Glimmung och ARTS!**

Van Halen – A Different Kind of Truth (Universal)

Herregud!
Vilken revansch!

I går var David Lee Roth och Eddie Van Halen tragiska fördettingar. Idag – superstjärnor. Jag hade verkligen inte vågat hoppas på något så här sprittande, högenergiskt. Men "A Different Kind of Truth" sätter alla fördomar på skam, då Dave, Eddie, Alex och lilleponken Wolfgang Van Halen frustar, sparkar, exploderar, brinner och asgarvar. Det är 27 år sedan som Dave och VH-brorsorna senast gjorde ett album ihop, men det låter inte som ett endaste dygn gått förbi.

Framför allt är skivan infernaliskt underhållande. David vräker ur sig underfundigheter som den Las Vegas-rocker han föddes att bli, Eddie flashar som det anstår en gitarrens revolutionär, medan vilden själv, Alex Van Halen, arenabankar så att Wikipedias åldersangivelse på 59 måste vara ett skämt.

Allt nämnt vore dock av ringa betydelse ifall låtarna inte hållit måttet. Men ojoj, så måttet hålls. Melodier, arrangemang, uppfinningsrikedom – detta är Van Halen-skivan vi ortodoxa drömt om sedan 1984.

Något som saknas? Ja, det blir ju aldrig på riktigt så länge Michael Anthony inte spelar bas. Men på skiva märks hans frånvaro mindre, och hans klassiska tenorstämmor sköts av någon annan (Wolfgang?). Sedan hade jag gärna hört ett par lugnare/mjukare stycken (jag älskar ju "Secrets" och "Little Guitars" från "Diver Down"), så där ryker väl en poäng. Tror jag. Att man givit blanka fan i att försöka upprepa "Jump"-framgången (eventuella synthar begravs djupt) ger bara ännu en glittrande stjärna i Michelin-guiden.

Vid årets slut torde "China Town" ligga på min topp-10 över årets låtar. Inför bryggans lilla melodislinga abdikerar jag fullständigt. Magi!

Betyg: 8/10

Daniel Reichberg

Långfinger - Slow Rivers (Beduin/Triada Promotion)

När den göteborgska trion Långfinger kom med sin debut "Skygrounds" (2010) så fick vi ta del av ett skönt sjuttioalssväng. Den musikaliska stamtavla gick att härröra till band som Mountain och Grand Funk Railroad men det fanns ändå ett hyfsat originellt sound och eget sätt att ta sig an musiken. Musiken innehöll ett skönt driv och ett härligt sväng som gärna tog lite annorlunda vägar genom udda taktbyten och spännande arrangemang. Men grabbarnas skickliga instrumenthantering och underbara influenser till trots så saknades det någonting. Jag hade svårt att sätta tummen på vad som saknades då och den uppfattningen har jag fortfarande när jag lyssnar på skivan.

Kan må hända detta vara tillrättat när nu uppföljaren "Slow Rivers" äntligen anländer? En bra fråga som förmodligen kommer vara lika obesvarad som efter debuten. Hur som helst så fortsätter bandet på sin inslagna bana där sjuttioalssvängen är grunden, svänget är motorn och nyfikenheten tar ut kursen. Grabbarna vågar bryta sig ut från rådande ramar emellanåt och utmana den gamla rockens beröringspunkter. Här finns de hårt svängande låtarna, här finns de mer sansade och utmanande styckena och här finns den variation som är så livsviktiga för att ett album skall hålla i längden. Influenserna från debuten är definitivt kvar men numera svävar The Soundtrack of Our Lives musik som ett skyddshelgon över alltihopa vilket bara är till bandets fördel enligt mig. När dessutom både Ebbot Lundberg och Kalle Gustafsson Jerneholm från just nämnda grupp ärar inspelningsen med gästframträdanden så blir den kopplingen än mer påtaglig.

"Slow Rivers" tog lång tid på sig innan den visade sitt sanna jag. Det är fortfarande något som saknas och jag kan fortfarande inte sätta tummen på vad. Men jag släpper det och koncentrerar mig istället på vad som finns och det som finns är riktigt snyggt framförd retrorock på ett finurligt sätt. För mig tog det en ändlös massa lyssningar innan jag kunde uppskatta musiken till fullo men när väl den tröskeln nu är övervunnen så kan jag utan problem njuta av den tungt rullande "New Blood", den snygga "Sink My Stone", den förlösande "Clap Your Hands for the Troubadour" och den utsvävande avslutningen "Deep in the Depths" och allt däremellan...

Betyg: 8/10

Ulf Classon

Årets Topplistor
för 2012 finns nu på

ArtRock

Foto: "studio" Roland Eriksson.

www.artrock.se

